

Lord Luster

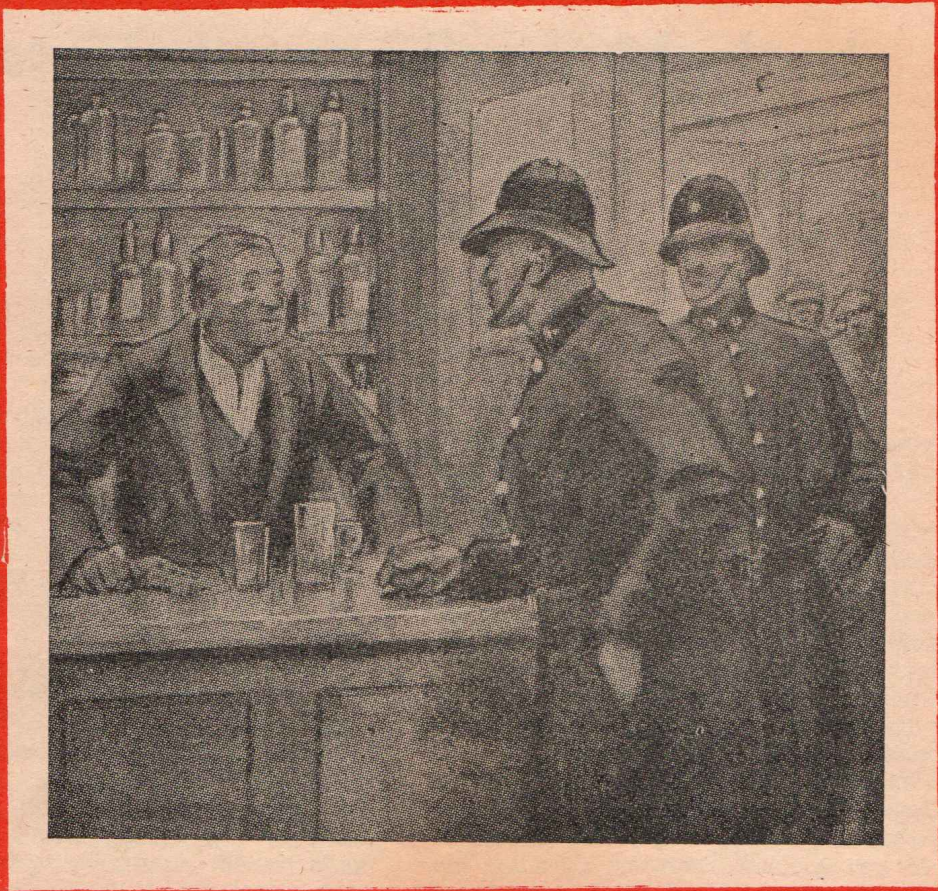
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET EINDE VAN PERCY MACLOAD

N° 2605

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbenouden.

Het einde van Percy Macload

HOOFDSTUK I

EEN GEHEIMZINNIGE OPDRACHT

Ongeveer in het midden van een van de smalste straatjes van Whitechapel, niet ver van de Theems, staat een heel oud wijnhuis, waarvan de eigenaar vertelt, dat het al in een van de eerste romans van Dickens met name genoemd wordt en wordt vermeld als «De Lederen Flesch». Hoe de naam dan ook is en of die inderdaad voorkomt in een van Dickens' boeken of niet, bij de politie staat de kroeg in een zeer slechte reuk.

Er komen veel matrozen, stokers, donkeymen van de talloze schepen, die op Londen varen en die daar op hun manier lol komen maken met de twee of drie verlepte vrouwen, die zij daar altijd vinden, net als de slechtste whis-

key en het verschaalde bier.

Anderen brengen ook hun vrouwelijk gezelschap mee en dat is dikwijls al aanleiding tot heftige ruzies.

Dat scheepsvolk echter vormt lang niet het ergste en gevaarlijkste deel van de bezoekers. Nee, de kroeg van Jake Rednose, die zijn bijnaam niet ten onrechte draagt, want zijn neus, die inderdaad vuurrood is, valt ook nog door zijn grootte op, is op de aller-eerste plaats berucht bij de politie, omdat dit kleine, vieze, muf stinkende huis bekend staat als een verzamelplaats, waar het gevaarlijkste gespuis pleegt te komen, om er te beraadslagen onder het vaderlijk en welwillend oog van de roodneuzige Jake. Hij fungeert ook nog

als heler, dat was trouwens een publiek geheim, maar de politie heeft hem echter tot haar grote spijt nooit iets kunnen maken, zoals Jake het zelf trots uitdrukte.

De gelagkamer is vrij groot, er staan een twaalfstal tafeltjes, ongeveer drie dozijn stoelen, een juke-box en heel vaak zit er een straatmuzikant op zijn harmonica te spelen, want violen wil Jake niet in zijn zaak, omdat ze te jankerig zijn.

Het staat wel vast, dat de heren boeven niet in dat lokaal vergaderen. Waar zij het dan wel doen, ja, dat zou de politie graag willen weten, want ze had er nog nooit achter kunnen komen. Dat houdt niet in dat zij er geen moeite voor deed, want ze deed meer dan dat. Dat moet men de Londense politie nageven.

Zeker twee maal per maand, maar op ongeregelde tijdstippen, doen zes of soms wel twaalf van de stevigste agenten, onder aanvoering van een inspecteur, die ook scherpschutter is, een inval in de zaak van Jake, die dat zo langzamerhand al gewend is en rustig, grijnslachend achter zijn buffet blijft staan. Soms, bij toeval, arresteren zij er wel eens een inbreker, een dief, of ook wel eens een moordenaar, die gezocht werd maar met die oogst moeten zij dan maar tevreden zijn, want zelfs de meest optimistische commissaris zou onmogelijk die paar arme donders een bende kunnen noemen.

En toch wist de politie zeker, dat in dat oude huis in die donkere steeg vrij dikwijls wel dertig van de gevaarlijkste schurken samen kwamen en zij hoopen maar, die hele troep met één enkele slag eens een keer te vangen.

Maar of zij nu wachtposten uitzette, geduldig op de loer lag, spionnen stuurde, het hielp niets. De neus van Jake mocht dan groot en rood zijn, hij was bovendien ook heel fijn en het leek wel alsof hij op een afstand de politiemannen rook, die in burger of als matroos vermomd, zijn kroeg binnenstapten. Ontdekte hij er zo een, dan stond de man in een oogwenk weer op straat, of er die nacht nu iets te doen was of niet

en Jake zei hem ronduit, dat hij geen potkijkers en verklikkers in zijn wijnhuis kon gebruiken.

Die avond nu had Jake zeker geen klagen over de klandizie, want er was geen plaatsje onbezet in de gelagkamer, er werd flink gedaan op de kleine dansvloer en zelfs bij het buffet verdrongen zich de dorstige matrozen.

Maar de eerste de beste burger uit meer westelijk gelegen wijken van Londen, die hier toevallig zou zijn binnengestapt, zou waarschijnlijk snel rechtsomkeert hebben gemaakt, want het uiterlijk van een deel nodigde de bezoskers en zelfs een tamelijk groot deel allesbehalve tot nadere kennismaking uit.

Er waren die avond een viertal vrouwen, uitgezonderd Jake's vaste bezetting, van wie de jongste feitelijk nog kind was, bleek en mager, maar met grote, starende ogen. De oudste was een opgedirkte vrouw van een jaar of veertig met imitatie juwelen, nylons, en een hoge, geaffecteerde stem, maar die er ondanks haar make-up zeker tien jaar ouder uitzag, met haar doffe ogen en de rimpels om haar mond. Vroeger was zij misschien knap geweest, nu was zij bepaald verlopen. Op dat tijdstip was Jolly Mary de vriendin van Jim Tiger, een van de gevaarlijkste inbrekers van de hele wereldstad, met wie de justitie nog steeds een appeltje te schillen had. Hij zat nu naast haar, op zijn zondags, met een schoon overhemd, een grasgroene das, een splinternieuw zomerpak, kanariegele schoenen en de onvermijdelijke pet, waar de echte Cockney het niet zonder schijnt te kunnen.

Hij was een zware, grof gebouwde kerel met knuisten als voorhamers, de kaken van een roofdier en kleine, scherpe diepliggende oogjes, die alles schenen te zien en die zo onrustig waren als de ogen van een muis buiten haar hol.

In hun gezelschap was Pola Titunescu, een Roemeense. Zij was juist het jongste lid van het gezelschap, nauwelijks zestien jaar, die uit haar vaderland was meegenomen, door een slecht

sujet, al jaren geleden, die haar in het hartje van de reusachtige wereldstad aan haar lot had overgelaten, waarna zij al heel spoedig van kwaad tot erger was vervallen. Zij lachte en scherts-te met een slungelachtige jongen van een jaar of twintig met een vossengezigt en sluik, rossig haar, die luisterde naar de naam van Lange Joop. Hij was een ijverig, veelbelovend leerling van Jim Tiger, die hij grenzeloos bewonderde. Lange Joop had dezer dagen juist zijn proefstuk verricht en daarover zaten zij nu zachtjes te praten, toen er plotseling een harde kuch door de gelagkamer klonk, van de kant van het buffet.

Het was Jake Rednose, die plotseling last van zijn keel had gekregen.

Bliksemsnel keek Jim Tiger op en de ogen van de twee mannen ontmoetten elkaar. De inbreker stond vlug op, liep in de richting van het buffet en was het volgende ogenblik uit de gelagkamer verdwenen, maar niet door de straatdeur. Die ging een paar seconden later open en daar stonden twee stevig gebouwde politieagenten.

Plotseling viel er een stilte. Zelfs de matrozen, die niets op hun geweten hadden, misschien wat dronkenschap, kwamen onder de indruk en hielden even op met schreeuwen en zingen. Midden in een maat brak de harmonicaspeler, een klein, dik mannetje met een puisterig gezicht en helemaal kaal, zijn wijsje af.

Jake was druk bezig met het schoonmaken van wat bierglazen en scheen de enige te zijn, die de agenten niet dadelijk zag. Deze lieten langzaam hun blikken in het rond gaan tot in de hoekjes en liepen toen naar het buffet.

De oudste vroeg, met zijn ellebogen op de tapkast:

— Zeg Jake, Tiger soms gezien vanavond?

— Ik? Vanavond? Nee hoor, zover heb ik het niet gebracht. Zoeken jullie Tiger soms?

De agent nam niet eens de moeite om te antwoorden. Hij was een oude rot, allang in het vak, hij kende Jake door en door, alle bewegingen op zijn gema-

ne tronie en hij wist nu heel zeker, dat Tiger er geweest was en dat hij hem gesnapt zou hebben, als hij tien seconden eerder was binnen gekomen, of, beter gezegd, als hij zich tien seconden langer uit het zicht had weten te houden van de man, die altijd bij de deur stond en scherp uitkeek naar verdachte uniformen, om dan onmiddellijk Jake door het bepaald seintje te waarschuwen.

Hij keek de kroegbaas alleen maar eens aan, floot even zachtjes en zei kortaf:

— Jammer. We hadden graag een praatje met hem willen maken. Nu, een volgende keer, dan maar. Ze hadden ons gezegd, dat hij hier was. Zeker een vergissing. Goeie dag.

En met die woorden gingen de agenten weer weg, wel wetend, dat het geen enkel nut had, het huis te gaan doorzoeken. Zij hadden dikwijls deel genomen aan invallen en zij kenden het van de kelder tot de zolder. Zij zouden Jim Tiger heel zeker niet vinden.

Inwendig waren zij woedend, omdat het ditmaal bijna gelukt was, maar zij hielden zich flink en wandelden schijnbaar kalm weer de deur uit.

Nauwelijks was de deur dicht, of het rumoer, het gelach, het zingen en dansen begon weer opnieuw.

Er waren ongeveer vijf minuten verlopen, sinds het vertrek van Tiger, toen de straatdeur weer openging en een haveloze jongen binnenkwam met één bruin oog en één blauw. Het blauwe had hij niet van zichzelf, dat was maar toevallig, want hij had juist met een van zijn vrienden een robbertje gevochten.

Hij scheen iets in zijn hand te hebben, een soort briefje en stond even zoekend rond te kijken, totdat hij naar een tafeltje, niet ver van het buffet toestapte, waaraan twee mannen zaten, ieder met een glas bier voor zich en die er haveloos, vermoeid en vuil uitzagen. De grootste, schijnbaar ook de oudste, had een scherp getekend gezicht, maar zijn ogen stonden hol en de uitdrukking van zijn gezicht had iets wanhopigs.

Naar deze man nu, liep de jongen toe, zei iets tegen hem, gaf hem het briefje, kreeg een sigaret als beloning en liep, schel fluitend, weer naar de straatdeur.

De man met het sombere gezicht vouwde langzaam het briefje open. Hij keek verwonderd toen hij las:

« Als jij vijfhonderd pond sterling wilt verdienen, kom dan direct naar Het Vergulde Anker, aan de overkant en vraag naar mijnheer Black. Zeg vooral tegen niemand iets van dit briefje en verbrand of verscheur het onmiddellijk ».

Geen ondertekening. Het briefje was op een schrijfmachine getikt, maar blijkbaar door iemand, die er beslist niet aan gewend was, want het zat vol fouten en doorhalingen en de schrijver had zeker niet geweten waar hij de hoofdletters en sommige leestekens kon vinden.

De man verscheurde het briefje echter niet en verbrandde het ook niet maar stak het rustig in zijn binnenzak, zette een versleten pet op zijn hoofd en slenterde de gelagkamer uit.

De man scheen hier in de buurt de weg te weten, want hij stak regelrecht de straat over en liep naar een huis, met een veelzeggend uithangbord. Het was een verguld anker en daaronder zat een opgewekte matroos aan een tafeltje, waarop een glas schuimend bier stond naast een stenen kruik.

De man aarzelde geen ogenblik, maar draaide de deurkruk om, liep een gang in, deed een paar stappen en kwam toen door een zijdeur in de gelagkamer, waar het tamelijk vol was. Het was eigenlijk een getrouwe copie van de kroeg van Jake Rednose, maar zij was veel kleiner en het zag er ook veel onschuldiger uit. Waarschijnlijk was dit laatste alleen maar omdat men nu eenmaal in het huis van Dan Roscoe niet zo gemakkelijk in het geheim kon vergaderen.

De waard stond niet ver van de deur en de man liep dadelijk naar hem toe, pakte hem bij zijn jas en vroeg:

— Wie is mijnheer Black?

Dan nam hij langzaam een stompje

pijp uit zijn mond en antwoordde lakoniek:

— Moet je dat mij vragen? Hij kwam een half uur geleden hier, bleef twintig minuten, ging toen weg en toen hij terug kwam, leende hij Dick van me, om even aan de overkant een briefje weg te brengen. Dan ben jij zeker de man, die hij hebben moet, Ahasverus? Hij wacht op je in het opkamertje. Ik zal je bij hem brengen.

— Dat is goed, Dan. Wat ik zeggen wil, heb jij een schrijfmachine?

Dan keek hem aan, alsof hem gevraagd werd of hij de Bank van Engeland geplunderd had en hij schudde zijn hoofd en mompelde:

— Ben je gek? Wat moet ik daarmee? Vraag me liever of ik een glas goede whiskey voor je heb.

— Straks misschien. Breng me nu maar eerst bij mijnheer Black.

Mopperend en pruttelend ging de waard de bezoeker voor, de gang weer in, een trapje van vijf treden op, een smal portaal over en toen klopte hij op een deur. Een stem binnen zei zachtjes:

— Een ogenblikje.

Er werd een stoel verschoven en toen werd er een sleutel van binnen in het slot rondgedraaid.

De lange man kon ook op het donkere portaal niet veel onderscheiden, maar hij had het gevoel, alsof Dan hem een knipoogje gaf.

Achter de deur klonk de stem weer:

— Zo, laat hem nu maar binnen.

De man met de vreemde naam maakte de deur open en stapte een klein opkamertje binnen. Het werd nog door gas verlicht, maar het pitje was zo laag mogelijk gedraaid en mijnheer Black had zijn stoel zo gezet, dat hij het kleine lichtje achter zich had en er van zijn gezicht zo goed als niets te zien was.

Hij zei direkt kortaf tegen de waard:

— Verdwij maar, vriend.

— Schiet er geen biertje over? vroeg Roscoe minachtend. Gaat dat zo maar op een droogje?

Mopperend ging Dan weg en zodra de deur dicht was, wees mijnheer Black op een stoel, die vlak tegenover hem stond, maar aan de overkant van de

vrij grote vierkante tafel en zei:

— Ga zitten, vriend. Het is mogelijk, dat ons gesprek tamelijk lang, maar ook dat het heel kort zal duren. Maar ga in ieder geval zitten.

Ahasverus merkte op, dat de stem beschaafd klonk en ook, dat ze gewend was te bevelen. Van zijn kleren viel echter heel weinig te ontdekken. Hij droeg een lange regenjas en die was van onder tot boven dicht geknoopt. Hij droeg een bril, want nu en dan zag men het glanzen van de glazen, als de man even zijn hoofd bewoog.

Zijn gezicht zat helemaal in het donker en het was beslist niet te zien, of hij jong of oud was en zelfs niet of zijn haar grijs was of zwart, want hij had zijn hoed met brede rand opgehouden.

Hij bleef de bezoeker, die flauw beschenen werd door het gaspitje, wel een minuut lang aandachtig opnemen en begon toen:

— In ieder geval, van al het tuig, dat daar bij de heer Rednose zat, ben jij echt wel de enige man, die voor mijn doel bruikbaar zou kunnen zijn. Al die anderen zijn laf, of stom, of onhandig, tenminste als ik nog een beetje verstand heb van gezichten. Bovendien geloof ik, dat jij alles onder handen neemt, nietwaar?

— Alles! antwoordde Ahasverus nuchter.

— Dan heeft mijn kennis van gezichten mij toch niet in de steek gelaten. Hoe heet je?

— U kunt mij Ahasverus noemen, net als de andere. Ik ben 'n tweede Wandelende Jood. Nu en dan duik ik hier op, maar niet vaak. Vertelt u maar wat de bedoeling is.

Mijnheer Black antwoordde niet direkt, maar opnieuw boorde zich zijn blik achter de fonkelende glazen in die van de man tegenover hem.

Toen begon hij langzaam:

— Kun je je gevallen voorstellen, waarin het leven van een mens een vijfhonderd pond sterling waard is?

— Ik ken gevallen, mijnheer, waarin een mensenleven geen cent waard is, antwoordde Ahasverus rustig.

— Kun je je voorstellen, dat de een

de ander het leven zo zuur maakt, dat het slachtoffer, kost wat kost, die ander uit de weg wil ruimen?

— Kost wat kost? U noemde een bedrag van vijfhonderd pond.

— Dat is waar, dat vergat ik. Ik noemde in mijn briefje een bedrag. In de haast...

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Black, maar u zegt: In de haast? U liep met dat briefje al een paar dagen in uw zak.

— Hoe weet jij dat? vroeg de ander scherp en plotseling was een harde klank in zijn stem gekomen.

— Omdat het briefje getypt is en omdat u hier en trouwens nergens anders in de buurt een fatsoenlijke schrijfmachine hebt kunnen vinden. En het is een splinternieuwe machine geweest, dat is duidelijk te zien aan de letters. U bent tenslotte een leek en dit was waarschijnlijk de eerste keer dat u een schrijfmachine gebruikte.

Het bleef even stil en toen klonk de stem van mijnheer Black weer:

— Jij bent verbazend pienter, vriend. Als maar niet blijkt, dat jij voor ons doel wat al te pienter bent. Vertel eens, zou je een mens kunnen doden?

— Dat hangt ervan af. Er kunnen zich omstandigheden voordoen.

— Laten wij niet om de zaak heenpraten, viel mijnheer Black hem kortaf in de rede. Luister. Ik spreek in naam van iemand anders, die absoluut buiten de zaak moet blijven. Het leven van die persoon wordt vergiftigd door... een vrouw. Ik kan niet inzien, dat naderé bijzonderheden voor jou van belang zijn. Maar ik heb je zitten bekijken in de kroeg van Jake en ik geloof dat ik in jou de man gevonden heb, die ik nodig heb. Om kort te gaan, die vrouw moet verdwijnen, kost wat kost.

— Al moest het vijfhonderd pond kosten, zei Ahasverus met een lachje.

— Mij dunkt, dat dat in jouw geval een knap hoog bedrag is, merkte mijnheer Black op. Kort en goed, ben je bereid om tegen betaling van dat bedrag een vrouw, die ik je zal aanwijzen, snel en onopgemerkt uit de weg te ruimen?

HOOFDSTUK II

DE VAMPIER

De diepliggende ogen van Ahasverus probeerden vergeefs op het gezicht van de man iets te lezen, die hem zo doodkalm een dergelijk afschuwelijk voorstel deed.

Pas enige ogenblikken later, antwoordde hij:

— Ik ken voorbeelden, mijnheer Black, dat er moorden zijn gepleegd om een paar pond en zelfs voor een fles jenever. En ik geef toe, dat vijfhonderd pond sterling voor een man in mijn omstandigheden een zeer groot bedrag is, bijna een fortuin.

— Dus, je neemt het aan? vroeg mijnheer Black, levendiger dan hij tot nu toe gesproken had.

Ahasverus keek de vrager een ogenblik peinzend aan en niets op zijn scherp getekend gelaat verried, dat hij van de vraag geschrokken was. Hij trommelde even met zijn vingers op het tafelblad en antwoordde toen:

— Ik zou wel wat nadere bijzonderheden willen weten. Wat heeft die vrouw op haar geweten?

— Zij is een duivelin, een vampier, die het bloed van de mensen uitzuigt. Zij vangt eerst een man in haar netten en zij kiest haar slachtoffers goed, dat verzeke ik je en zuigt hen dan langzaam uit en hij probeert zich vergeefs te verzetten. Zij perst hem leeg, tot er niets meer van hem over is dan zijn vel. Zij bezit geheimen van hooggeplaatste mannen, die de gekken haar

hebben verklapt in bepaalde zeer intieme ogenblikken en soms alleen maar, omdat zij er naar vroeg en zij geen weerstand konden bieden. In het bezit van die geheimen is zij machtiger dan iemand in deze stad. Zij zou ministers ten val kunnen brengen, als zij dat verkoos of hun voor goed belachelijk maken als het uitkwam.

Ahasverus zei langzaam:

— Ik dacht, dat zoiets alleen maar in romans gebeurde.

Mijnheer Black haalde kregel zijn schouders op en herhaalde:

— In romans? Laat ik je vertellen vriend, dat geen enkele roman sommige reële omstandigheden kan benaderen. Het kan voorkomen, dat een land van miljoenen inwoners denkt geregeerd te worden door een krachtige regering van mannen, en het is een mooie vrouw, die regeert en de mannen zijn alleen maar een stel marionetten van haar.

— Hoe ziet die vrouw er uit?

— Groter dan normaal; zij is waarschijnlijk een Hongaarse, maar dan een blonde. Dat is wel het gevaarlijkste soort. Zij is slank en zij loopt als een vorstin.

— Hoe leeft ze?

— Dat is een aaneenschakeling van geheimzinnigheden. Zij woont in een mooi huis in Drury Lane, maar soms verdwijnt zij wel eens een paar weken en ik weet zeker, dat zij dan tussen de

misdadigers van deze stad leeft. Zij heeft een verfijnde smaak, zij is wreed als een tijgerin, zij heeft een zeldzame wilskracht en haar schoonheid is eenvoudig fabelachtig. Een keer heb ik haar maar gezien en ik kan mij begrijpen, dat zelfs zeer wilskrachtige mannen voor haar bezweken zijn.

— Daaruit moet ik concluderen, dat u zelf niet de man bent, die haar naar de andere wereld wil hebben?

— Nee, antwoordde mijnheer Black kortaf, het is een familielid. Hij verkeert in grote moeilijkheden. Het is onmogelijk, je daarover verder in te lichten. Die vrouw weet dingen en wist zelfs enige brieven in handen te krijgen, die hem moreel ten gronde kunnen richten en hem in heel Engeland onmogelijk kunnen maken, als zij worden geopenbaard.

— Hoe heet die vrouw?

— Ilona Etchevary.

— Kan de politie u in deze zaak niet helpen?

Mijnheer Black keek de vrager scherp aan en zei op harde toon:

— Je bent toch niet gek? De politie? Maar dat is waar ook, je kent haar niet. Nu dan, ik wil je wel zeggen, dat de politie zich even lief aan de persoon van onze geliefde koningin zou vergrijpen dan aan dat schepsel. Man, zij heeft connecties in de hoogste kringen, zij heeft machtige beschermers, die nog niet weten, dat zij misschien zelf nog eens bescherming nodig zullen hebben en bovendien zou niemand tegen haar durven getuigen. Een paar onthullingen van haar, een paar lettertjes van een welbekend handschrift en zij zou een enorm schandaal kunnen verwekken.

— Hebt u zelf bewijzen?

— Neen. Ik heb geprobeerd ze in handen te krijgen. Ik heb inbrekers naar haar huis gestuurd. Een van hun werd gedood door een electrisch beveiligingssysteem, de ander half verscheurd door een woeste waakhond. O, zij is zo sluw, en tot alles in staat.

Ahasverus floot zachtjes en zei nadenkend:

— Dat schijnt dus geen katje te zijn, om zonder handschoenen aan te pakken.

Wel ik heb wel eens zin om met haar kennis te maken.

— Als die kennismaking dan maar uitloopt op haar dood! en niet op die van jou, zei Black grimmig. Mensen, zoals zij, moest men als dolle honden mogen afmaken. Zij vergiftigen de maatschappij en infecteren een gezond lichaam.

Ahasverus keek de ander even scheef aan en zei, half in zich zelf:

— Ik geloof niet, dat het lichaam, dat u bedoelt, zo erg gezond is. Maar dat daargelaten. Geef mij precies haar adres op. En voor wij verder gaan, wie of wat geeft mij de zekerheid dat ik inderdaad de som zal ontvangen, die u op haar hoofd stelt?

— Je hebt gelijk. Je hebt volstrekt geen reden om mij te vertrouwen, antwoordde mijnheer Black. Je lijkt mij nogal pienter toe en je hebt natuurlijk al begrepen, dat mijn naam niet Black is.

De ander haalde alleen maar zijn schouders op en de man tegenover hem ging verder:

— Je moet natuurlijk de nodige zekerheid hebben. Daarentegen zal ik je ware naam moeten weten. Ik zal dan op jouw naam het bedrag storten bij een bank en je kunt het daar afhalen, zodra ik het bericht gelezen heb, dat Ilona Etchevary dood is.

Ahasverus stak een sigaret tussen zijn lippen en het volgende ogenblik streek hij een lucifer aan.

De rosse gloed verlichtte eventjes het gezicht van de twee mannen. Toen blies hij een dikke rookwolk uit alsook de lucifer, stond rustig op en zei:

— Ik doe het toch maar niet. Ik geloof niet, dat ik de man ben, die u zoekt.

Mijnheer Black was ook opgestaan en zijn stem klonk schor, toen hij zei:

— Ben je soms laf, kerel?

— Nee, dat geloof ik niet, laten wij zeggen, dat ik vijfhonderd pond toch wel wat weinig vind voor het leven van een mens, mijnheer, mijnheer Black.

— Mijn opdrachtgever wil tot zevenhonderd pond gaan!

— Dat is heel aardig van uw opdrachtgever, maar ik blijf weigeren. Ik wil u

de waarheid wel vertellen... ik was alleen nieuwsgierig en daarom ben ik na ontvangst van dat briefje hier naartoe gegaan en heb ik uw relaas aangehoord. Sluipmoord, waarde heer, is het gemeenste wat er bestaat en de man, die er voor wil betalen, is een schurk. Ik heb de eer u te groeten, graaf Percy Macload.

Mijnheer Black slaakte een doffe kreet en bracht de hand naar zijn zak.

— Je hebt me herkend, schurk, bracht hij er met moeite uit.

— Bij het licht van mijn lucifer. Het is een nadeel voor u, graaf, dat u een gezicht hebt, dat men niet gauw vergeet.

— En je gelooft, schurk, dat je hier levend vandaan komt, na alles wat ik je heb toevertrouwd en nu je weet wie ik ben?

Zijn hand kwam uit de zak te voorschijn en omklemde een klein voorwerp met een metaalglans.

Maar voor hij van de kleine browsing gebruik kon maken, was Ahasverus langs de tafel geschoten en stak bliksemsnel zijn gebalde vuist uit.

De man, die zich Black had genoemd, rolde bewusteloos in een hoek en zijn wapen viel kletterend op de vloer.

Ahasverus keek even naar de zwarte gedaante op de vloer en bukte zich toen, om het wapen op te rapen. Hij wilde het al in zijn zak stoppen, toen hij zich bedacht, een stukje papier te voorschijn haalde en daarop met potlood het merk en het fabrieksnummer van het wapen noteerde, dat hij daarna op de tafel neerlegde. Het stukje papier stak hij in zijn zak.

Zonder zich verder om mijnheer Black zorgen te maken, ging hij rustig het vertrek uit, daalde het trapje af en liep door de gang weer de straat op, langs de deur van de gelagkamer, die op een kier stond.

Hij stak de straat over, maar toen hij ongeveer halverwege was, bleef hij plotseling stil staan. Een eind verder in de straat stond een voertuig, dat hij als goed Londenaar onmiddellijk herkende. Het was een patrouillewagen van de politie, waarmee men ook wel

gevangenen transporteert.

Dit was nauwelijks tot hem doorgedrongen of de deur van Jake Rednose's kroeg vloog rinkelend open en twee sterke politieagenten worstelden zich naar buiten, met Jim Tiger tussen zich in. Die probeerde woedend los te komen, terwijl Jolly Mary krijsend aan de arm van een van de agenten hing, terwijl een derde haar probeerde los te rukken. Daarachter kwamen nog meer agenten en een paar cafébezoekers en die hele menigte golfde van links naar rechts, als een stormachtige zee heen en weer, totdat een van de agenten er een einde aan maakte, door de spartelende inbreker met zijn gummiknuppel op het hoofd te slaan, na hem eerst netjes zijn pet te hebben afgezet. Dat was dus zeker een agent, die ervaring had van de hardheid van Tigers schiedel. De slag kwam goed aan en Tiger zakte als een zoutzak in elkaar. De agenten konden hem nu rustig in de wachtende politiewagen slepen.

Jolly Mary scheen veel zin te hebben, de agent met de knuppel aan te vliegen, maar de kleine Pola, die ook naar buiten was gekomen, wist haar te kalmeren en de kroeg weer binnen te krijgen.

Pas toen hij de patrouillewagen zag weggrijden, liep Ahasverus verder.

Op de hoek van het volgende steegje stond een man met het uniform van sleepboot-kapitein en in het voorbijgaan zei hij snel iets tegen hem.

Toen hij de kroeg van Jake Rednose binnenstapte, leek het daar wel een opstand en het middelpunt vormde blijkbaar de man, die met Ahasverus aan hetzelfde tafeltje gezeten had.

Vier of vijf kerels stonden dreigend om hem heen en stonden woedend tegen hem te schreeuwen met opgeheven vuist.

Maar toen ze Ahasverus zagen, werd het stil en Lange Joop kwam langzaam naar hem toe, zijn rechter vuist gewapend met een boksbeugel, zijn hoofd gebogen en zijn kleine ogen gloeiend van giftige haat en wraakzucht.

Op doffe toon begon hij:

— Weet jij daar misschien meer van,

zeg, zwerver? Ben je er goed voor betaald, voor die gemene streek?

— Neem mij niet kwalijk, maar waar heb je het over? vroeg Ahasverus heel kalm.

— O, weet mijnheer dat niet? Dan zal ik mijnheer eens even inlichten. Tiger was de eerste keer op tijd weg, toen de klabakken naar hem kwamen zoeken. Hij kwam weer binnen en een kwartier later kwamen die smerissen alweer hier, maar toen stond er niemand aan de deur om Rednose te waarschuwen. En toen was hij de sigaar. Wat was dat voor een briefje, dat ze jou kwamen brengen?

Ahasverus trok zijn wenkbrauwen hoog op en antwoordde uit de hoogte:

— Dat gaat je geen steek aan, knuppel! Maar met de arrestatie van Tiger, heb ik, net als mijn vriend niets te maken.

Razend schreeuwde Lange Joop:

— Je liegt, oude boef. Ik verdenk jou al lang met je smoesjes, en je stiekeme manieren! Jij bent de klabakken gaan waarschuwen en jij hebt de wachtpost van de deur weggelukt. Ik zal jou eens laten zien, hoe we hier verklikkers behandelen.

Hij hief zijn hand op met het gevaarlijke, puntige wapen omhoog om de oude man in het gezicht te slaan, maar zover kwam hij niet, want tot zijn grote verbazing lag hij een seconde later bij de poot van een tafel, met een dik gezwollen oog, dat hem vrij veel pijn deed en een neus die niet meer recht in zijn gezicht stond.

Maar dit was dan ook het sein tot een algemeen gevecht en zes of zeven mannen, vrienden van Tiger, keerden zich, sommigen zelfs met messen, tegen Ahasverus en zijn vriend makker, die er in geslaagd waren, bij elkaar te komen.

En tot hun stomme verwondering zagen de matrozen en de andere bezoekers hoe die schijnbaar gebogen en oude man vocht als een jonge kerel, met bliksemsnelle uitvallen, die ook altijd raak waren.

Zijn vriend gaf hem maar heel weinig toe en de eerste de beste slag die hij gaf, terwijl hij naar de straatdeur te-

rugtrok, velde een dikke kerel, met een rode kop, die het hardst van allemaal schreeuwde en hem op een messteek had willen onthalen.

Al vechtend wisten de twee mannen zich een weg te banen tot dicht bij de deur, maar er kwamen steeds meer aanvallers de gedunde lederen versterken en het zou waarschijnlijk niet best met de twee strijdenden zijn afgelopen, toen plotseling de straatdeur open ging en een vrouw op de drempel verscheen, die een ogenblik, onder het langzaam uitblazen van een geurige wolk sigarettenrook het gevecht bleef bekijken, totdat er iemand schreeuwde:

— Iona !...

Als bij toverslag hield het gevecht op. Iedereen keek naar de vrouw. Ook Ahasverus en zijn vriend hadden zich omdraaid. Nu, zij was het bekijken echt wel waard.

Ahasverus herkende haar onmiddellijk uit de beschrijving van mijnheer Black.

Het kon niemand anders zijn dan Iona Etchevary, de vampier.

Zij was inderdaad groot, slank en toch ook gevuld, haar armen waren prachtig, zacht en blank.

Haar gezicht, schoon als van een Griekse godin, vertoonde geen spoor-tje van enige make-up.

Haar ogen waren zeldzaam groot en groengrijs.

Zij had slechts één gebrek en dat zat juist in die prachtige ogen, die iets te ver uit elkaar stonden en aan het gezicht een uitdrukking van koele wreedheid konden geven. Haar lippen waren geklemd om het mondstuk van een lang, gouden sigarettenpijpje en zij bleef daar langzaam aan trekken en rookwolkjes uitblazen, zonder een woord te zeggen, met haar ogen steeds gericht op Ahasverus, totdat zij vlak voor hem stond.

De groengrijze ogen dwaalden even over zijn gezicht en zijn gestalte, die nu weer gebogen en slap was en nu pas begon zij te spreken en zei vriendelijk:

— Voor een oude man vecht je bie-

zonder goed, vriend. Ik maak je mijn compliment. Een beroepsbokser zou het je niet verbeteren. Apropos, ik weet niet of je het al in de gaten had, maar in het heetst van de strijd is je pruik een beetje verschoven...

Het was al stil, maar nu had men werkelijk een speld kunnen horen vallen. Ahasverus bleef doodkalm en een glimlach gleed over zijn gezicht, toen

hij de hand naar zijn hoofd bracht, naar zijn haren greep en toen kalm zei:

— Ik geloof dat u gelijk hebt, mevrouw. Er is iets niet in orde, op mijn hoofd. En daar ik er een hekel aan heb zaken half te doen, zult u mij toestaan, Ilona Etchevary, deze onschuldige vermomming maar liever helemaal af te leggen en mij aan u voor te stellen. Ik ben John Raffles.

HOOFDSTUK III

NADERE KENNISMAKING

Er waren er in dat kleine wijnhuis maar weinige, die geen verbaasde of woedende kreet slaakten, bij het horen van die gevreesde naam.

Alleen Ilona bleef volkomen kalm en scheen zelfs niet erg verbaasd te zijn.

Zij keek naar het glanzend zwarte haar met een grijze tekening bij de slapen van de man, die gesproken had, naar zijn gestalte, die nu plotseling in plaats van gebogen, kaarsrecht was, alsof zij naar een mooi renpaard stond te kijken en zei toen, terwijl een glimlach heel even haar schitterend witte tanden toonde:

— Dat is wel heel toevallig, mijnheer Raffles. Het is mij zeer aangenaam,

kennis met u te maken! Hoe wist u mijn achternaam? De mannen hier hebben mij zojuist alleen bij mijn voor-naam verwelkomd.

— Iedereen die gevoel heeft voor romantiek, kent u! zei Raffles hoffelijk. En dan... men had mij een beschrijving van u gegeven.

Haar ogen werden nog groter en kregen plotseling een uitdrukking, die aan het gezicht iets demonisch gaf. De pupillen schenen groter te worden, haar blik kreeg iets starends. De vrouw kwam nog wat dichterbij Raffles staan en zei iets zachter:

— Die « men » heeft een heel bekende naam, nietwaar? Luidt die niet: Mijn-

heer Black... of, beter gezegd, graaf Percy Macload?

Raffles was wel op veel verdacht, maar zeker niet hierop. Hij deed onwillekeurig een stap achteruit en keek Ilona scherp aan.

— U weet nogal het een en ander?

— O, een kleinigheid. Niets bijzonders... bijna even onbelangrijk als het bedrag van vijfhonderd pond, dat die «men» je geboden heeft om mij uit de weg te ruimen. Ik vind het fideel van je, dat je geweigerd hebt.

— Mijn compliment, zei Raffles, met iets van bewondering in zijn stem en zijn blik. Ik moet zeggen, dat u over een voortreffelijke inlichtingendienst beschikt. De jongen van het briefje zeker?

Ilona haalde haar mooie schouders op en zei onverschillig:

— Wat doen die biezonderheden er toe? Het is ruimschoots voldoende, dat ik het weet. Ik verdacht mijn kleine Percy al een poosje van ondeugende plannen. Hij zou het werkje dat hij jou heeft opgedragen, gedaan hebben, als hij maar gedurfd had. Maar hij is vreselijk laf, onze kleine schoft. Vertel mij eens, waarom weigerde je eigenlijk? Ach, wat stom van mij, om zo iets te vragen. Vijfhonderd pond is immers niet genoeg voor een man als John Raffles. Maar veronderstel dat hij vijfduizend geboden had?

Raffles wierp haar een koude blik toe en zei kalm:

— Ik meen te moeten veronderstellen, dat u grapjes maakt of dat u nog nooit van mij gehoord hebt.

— Toch wel, verschillende keren zelfs.

— Dan moet men u verkeerd hebben ingelicht, anders zoudt u kunnen weten, dat John Raffles geen mensen doodt om eraan te verdienen.

Zij was nog dicht bij hem gekomen en scheen hem nu bijzonder aandachtig op te nemen. Na enige ogenblikken zei zij, peinzend:

— Ik zou graag willen weten hoe je er uit ziet zonder die grimering. Ik moet zeggen, dat die voortreffelijk is. Maar soms verraden je ogen je. Door hun

schittering, bedoel ik. Oude mannen hebben niet zulke schitterende ogen. Ik zag het al, terwijl je vocht. Hoe denk je nu over mij?

— U bent een zeldzaam mooie vrouw, als u dat bedoelt, madame.

— Dat weet ik wel, antwoordde zij rustig. Maar geloof je, wat die man in het opkamertje van Dan Roscoe over mij verteld heeft?

— Woord voor woord, antwoordde Raffles kalm.

Ilona verbleekte en deed een stap achteruit:

— Zonder bewijzen?

— Ja, zonder bewijzen.

— Weet je wel, dat ik dat als een grote belediging kan beschouwen?

— Alleen maar als het niet waar is!

Zij lachte even, maar met een koude glimlach op haar gezicht, blies hem een rookwolk in het gelaat en zei:

— Heel juist opgemerkt. Het is inderdaad niet waar, ik word vals beschuldigd.

De man en de vrouw keken elkaar een ogenblik, zonder iets te zeggen, aan. Raffles had zich al een oordeel gevormd. Zij was een gevaarlijke, door haar schoonheid nog gevaarlijker vrouw, een avonturierster, die nergens voor terugdeinsde. En zij las in zijn ogen wat hij dacht en haar gezicht kreeg een harde uitdrukking terwijl in haar ogen een gevaarlijke gloed kwam.

Zij wipte het eindje sigaret uit het gouden pijpje, deed het in een prachtig etui, liet dit in haar handtasje glijden, alles zonder iets te zeggen, terwijl zij hem strak bleef aankijken.

Plotseling vroeg zij:

— Ik ben zonder geleide, Raffles. Maar mijn auto wacht buiten. Zou je mij naar huis willen vergezellen?

— Pardon, madame, het aanbod is heel verleidelijk, maar ik kan in deze smerige kleren onmogelijk plaats nemen naast een zo bevallige vrouw, met zulke dure kleren. U zoudt ervan schrikken, als ik u vertelde, hoever mijn imitatie van een dakloze wel gaat.

Zijn stem had enigszins spottend geklonken en dat was Ilona niet ontgaan. Haar ogen kregen een koude uitdruk-

king en haar stem had een dreigende klank, toen zij zacht zei, nu vlak bij hem:

— Je durft heel wat, Raffles. Het is duidelijk, dat je mij nog niet goed kent. Nog nooit heeft een man het lef gehad te weigeren, als ik hem met mijn vriendschap wilde vereren.

Raffles haalde zijn schouders op en zei:

— Ik stel mij met die mannen niet op één lijn, madame. Het is mogelijk, dat wij nog wel eens met elkaar in kontakt zullen komen, maar wanneer dat gebeurt, zal ik zelf wel bepalen. Voordat u vertrekt, bent u van plan iets tegen graaf Percy te ondernemen?

— Dat zal van hem zelf afhangen, antwoordde zij kortaf. Maar over die dingen laat ik mij nooit uit, of het moet zijn tegenover vrienden. En als ik het goed begrijp, heb jij in die vriendschap weinig zin.

— Madame, ik kies mijn vrienden het allerliefst zelf, antwoordde Raffles, met een buiging. Ik zal u met mijn vriend naar uw auto begeleiden en ik moet, hoe dan ook, bekennen, dat u moed heeft om zo maar midden tussen dat gespuis te zitten.

— Ik ben niet bang, zei zij eenvoudig. Laten wij gaan.

Het drietal stond al bij de deur, toen er een zware stem ergens midden uit de gelagkamer riep:

— Eén ogenblikje!

Het drietal stond weer stil.

Het was trouwens moeilijk om verder te gaan, want voor de deur stonden drie kerels, die vastbesloten schenen te zijn, geen stap opzij te doen. Een was er gewapend met een ouderwetse bulldog, die in ieder geval geladen scheen te zijn. De tweede had een met lood verzwaarde knuppel in de hand en van de derde wist men niet, welke verrassingen hij voor zijn tegenstander bewaarde, want hij had allebei zijn handen in de broekzakken gestoken.

Ilona had haar prachtige wenkbrauwen hoog opgetrokken en scheen meer verbaasd dan nijdig over dit oponthoud.

— Wie zei daar iets? vroeg zij langzaam.

Een grote kerel kwam uit een groepje mannen met onzure gezichten naar voren.

Hij had brede kaken, een laag voorhoofd, vuurrood haar en diepliggende kleine, gemene ogen.

Hij was vrij goed gekleed in ieder geval, beter dan zijn makkers en hij zag er precies uit als een goed betaald beroepsbokser.

Hij had zijn vuisten gebald en begon nu:

— Dat was ik, Ilona. Je kent mij zeker wel: Owen Green.

— Net was je er nog niet, Owen, zei Ilona rustig.

— Dat is zo, ik ben net binnen, jij zult wel weten hoe, maar de jongens hebben mij al op de hoogte gebracht; die man daar is John Raffles, niet waar? Hij is tenminste zo stom geweest, dat zelf te erkennen. Maar wij zullen niet net zo stom zijn, om hem kalm te laten gaan, nu wij hem in handen hebben. Voor ik verder ga, het is een beleefd verzoek van me, ik zou die matrozen, daar in de hoek, wel willen vragen op te hoepelen. Hun vertering wordt wel betaald. Wij blijven hier liever onder elkaar en hebben een zaakje op te knappen, waar we liever geen vreemden bij hebben.

Toen er gevochten werd, waren er al verscheidene bezoekers weg gevluht en de drie of vier zeelui, die er nog waren, schenen niet veel zin te hebben, in de kroeg te blijven, waar ze nu zowat de deur uitgekeken werden. Hun vertrek werd nog verhaast door de dreigende blikken aan alle kanten, maar vooral door de verpletterende meerderheid van de andere partij.

Zij stonden dus zwijgend op en de mannen bij de deur maakten wat ruimte om hen door te laten.

Nauwelijks was de deur weer dicht of Owen Green ging verder:

— Zie zo, nu zijn wij onder elkaar. Ik ken mensen, mijnheer Raffles, die niet eens zoveel woorden zouden verknoeien en je zonder meer zouden neerschieten. Je staat heel wat van mijn vrienden in de weg. Maar ik zal er alleen maar een politiezaakje van maken.

Je bent hier en je blijft hier, en straks kun je eens met dezelfde wagen meegaan, waarin je die arme Tiger hebt laten wegbrengen.

De ogen van Raffles begonnen gevaarlijk te gloeien, toen hij zei:

— Ik heb net al gezegd, kerel, dat ik met die arrestatie niets te maken heb. Iemand anders zal dat wel gedaan hebben. En ik zou je aanraden mij op mijn woord te geloven, want ik ben op dat punt vrij prikkelbaar.

— Nu, wat kan mij dat schelen, dan heeft een ander het gedaan, antwoordde Owen nors. Maar in ieder geval ben jij John Raffles, je hebt je bij ons ingedrongen, je bent een van de gevaarlijkste vijanden van de Bende der Raven, waar ik ook lid van ben en nu we je hebben, maken we je onschadelijk. En de losprijs, die op je hoofd staat, vijfduizend pond, als ik me niet vergis, die zullen we eerlijk delen, ha, ha! Rednose, je hebt toch telefoon?

Voor de waard iets had kunnen antwoorden, kwam een klein, mager mannetje, met een gezicht zo scherp als een scheermes en zonderling lichtende, bijna kleurloze ogen naar voren en zei met een scherpe stem, die sneed als een mes:

— Wacht eens even, Owen. Jij praat van een arrestatie en je vergeet een belangrijk ding, Owen. Die vent daar is niet alleen een verrader, die hier vaak heeft rondgezworven en te veel van ons weet, hij weet nog iets anders, dat nog veel belangrijker is, of ik moet mij al sterk vergissen.

— Wat is dat? vroeg Owen grimmig.

— De geheime uitgang. Zie je, dat had je vergeten. Arresteren ze hem, dan zal hij dadelijk de boel verraden en op een goede dag komen de klabakken ons hier overvallen en dan zal er heel wat worden ontdekt. Misschien weet hij ook wel waar enkele van onze sluipgangen heen leiden.

— Op een prik, zei Raffles kalm.

Het gezicht van de kleine man werd grauw en hij greep zenuwachtig in zijn zak.

Schor bracht hij er uit:

— Met die woorden heb je je dood-

vonnis getekend, Raffles! want ik verklaar de man, die je hier levend laat vertrekken, voor stapelgek.

Owen wilde iets zeggen, toen plotseling de heldere, metalen stem klonk van Ilona, die nijdig uitriep:

— Mag ik jullie eraan herinneren, dat ik hier ook nog ben? Heb ik dan niets meer te zeggen, ezels? Wordt mij niets meer gevraagd?

De kleine man keek haar met zijn gluisperige oogjes aan en zei:

— Je bent geen lid van onze bende, Ilona Etchevary. Wij zijn je geen enkele verklaring schuldig. Ik geef toe, dat sommigen van ons voor je kruipen, maar ik ben van een ander slag. Vrouwen kunnen mij gestolen worden. Het gaat hier om belangrijker dingen. Die man daar kent geheimen, die ons van ons aan de galg zouden kunnen brengen en dacht jij nu heus dat wij hem zouden laten gaan? Nooit van mijn leven.

Hij sprong als een tijger op Raffles toe en een dolkmes flitste in zijn hand.

Raffles wankelde heel even onder de onverwachte schok, maar het volgende ogenblik slingerde hij zijn aapachtige tegenstander van zich af, zoals een buffel een panter, die hem besprongen heeft.

— Slaat hem neer, gilde de kleine man op de grond. Jullie, kaffers, waarom blijven jullie daar staan?

— Little Titch heeft gelijk, schreeuwde een verschrikkelijk schele man met een lidteken dwars over zijn linkervang. En nu geen halve maatregelen! De baas zou ons vermoorden, als wij hem levend lieten gaan.

Dit was het sein voor een onverwachte en plotselinge, woeste aanval.

Niemand lette meer op de bevelen van Ilona, die doodsbleck achteruit was gedeinsd en een tiental mannen stormden op Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand toe, die hen rustig stonden op te wachten.

Maar het bleek al heel snel, dat ditmaal de partijen te ongelijk verdeeld waren.

Sommige van de kerels hadden revol-

vers en anderen waren gewapend met messen en knuppels.

Owen was de enige, die er zich blijkbaar niet mee wilde bemoeien en met zijn armen over elkaar bij het buffet ging staan. Daarachter stond Jake Rednose als een bezetene te brullen, want hij was wel de beschermer van de boeven, maar hij hield beslist niet van zulke buitensporigheden, die als gevolg konden hebben, dat zijn zaak gesloten en hij zelf gearresteerd werd.

Brand schoot zijn revolver tweemaal af en wist twee aanvallers te verwonden, maar toen werd hij zelf aan de rechterarm geraakt en het wapen viel hem uit zijn hand.

Raffles zelf had geen vuurwapen bij zich en verdedigde zich met een zware stoel.

Maar plotseling, juist terwijl de man met het litteken net klaar stond om met zijn dolk toe te stoten, vloog de deur open en de bewakers daar werden als kegels tegen de grond gesmeten, er kraakte een schot en de man met het litteken zakte zwaar gewond in elkaar.

Het was James Henderson, de reusachtige chauffeur van de grote avonturier, die daar zo plotseling in korte tijd een einde maakte aan de vechtpartij. Hij schoot maar één keer, want hij hield niet van revolvers en zijn vuisten, hard als mokers, deden de rest.

En zij deden dat zo goed, dat enkele tellen later, een vijftal aanvallers languit tegen de vlakke lagen, hun lengte maten, niet meer in staat om op te staan.

Drie of vier anderen zochten, als door een panische schrik bevangen, hun heil in de vlucht en verdwenen op een geheimzinnige manier ergens in de buurt van het buffet in een donkere hoek.

Owen Green was een van de eersten, die op deze manier het veld ruimden. Hij was een voorzichtig man, hij wist een toestand snel en scherp te doorzien en hij begreep, dat de kansen gekeerd waren in het nadeel van zijn vrienden.

Er bleven er nu nog maar een half dozijn over; maar die hadden hun revolver of hun mes weggegooid en stonden nu zwijgend bij elkaar, zonder te

weten, wat ze moesten doen.

Raffles, die heel kalm was gebleven, richtte zich tot Ilona en zei met zijn hoffelijkste glimlach:

— Het spijt mij, dat wij u dit onaangename toneeltje niet konden besparen, madame. Maar het kon niet anders. U ziet, de weg is vrij. Mogen wij het genoeg hebben?

De vrouw wierp hem een raadselachtige blik toe, met iets van bewondering en ook van woede en toen keerde zij zich zwijgend om en liep snel naar de deur.

Raffles volgde haar, terwijl Brand en Henderson de achterhoede vormden.

En niemand van de boeven kwam zelfs op het idee hun tegen te houden.

Snel liep het viertal de smerige, sombere en smalle straat af, totdat zij, een vijftig meters verder, op de hoek van een bredere straat, een prachtige Bentley ontdekten, met een negerchauffeur achter het stuur.

Hij wilde direkt uitstappen om haar te helpen instappen, maar Ilona beval nors:

— Blijf daar, Rufus.

Zij deed zelf een van de portieren open en vroeg zacht met haar gezicht dicht bij dat van Raffles:

— Je wilt me niet vergezellen, Raffles?

— Nee, madame. Ik verander nooit een eenmaal genomen besluit. Maar ik zal u komen opzoeken. Wanneer, kan ik nog niet zeggen, maar het zal waarschijnlijk niet lang duren.

— Ik houd je aan je woord, zei zij zacht. Luister eens, wat ik zoëven zei van mijn onschuld in de zaak van Percy Macload was niet waar.

— Ik heb daar geen ogenblik aan getwijfeld, madame.

— En laat hij zich heel kalmpjes houden en mij niet tot het uiterste brengen, want mijn hand is niet groot, maar daarmee kan ik hem maken en breken!

Zij stapte in, liet zich in de kussens vallen en Raffles sloeg het portier met het zwaar vergulde handvat dicht.

De motor begon zacht te lopen en de Bentley trok geruisloos weg.

HOOFDSTUK IV

HARD TEGEN HARD

Drie nachten later, het was ongeveer twee uur, lag Ilona Etchevary in haar slaapkamer, in het prachtige bed van rozenhout en zilver, dat zij had laten kopen op een veiling in Parijs.

Het was het eigendom geweest van een van de meest beroemde courtesanes van het tweede keizerrijk en oorspronkelijk had het meer dan honderdduizend goudfrancs gekost.

Het stond op een soort verhoging in het midden van een van de smalle muren van haar ruim en weelderig gemeubileerd slaapvertrek.

Dat vertrek maakte weer deel uit van de werkelijk vorstelijke woning van de intrigante in Drury Lane.

Wij kunnen beter van een villa spreken, want dat was de woning inderdaad. Het was een van die oude herenhuizen, met een tuin rondom, die ook in Londen, waar iedere centimeter grond goud waard is, hoe langer hoe minder voorkomen.

Het had maar drie verdiepingen en het stond er nog net zoals de bouwmeester het in het begin van de achttiende eeuw had neergezet.

Het huis telde vierentwintig kamers en Ilona kende er nauwelijks tweederde van.

Verder had zij een ontvangsalon, een muziekkamer, een eetzaal en een slaapkamer laten maken, en dan was er nog een badkamer, met rose tegels langs

de wand en een prachtige licht blauw bad.

Ilona sliep volkomen rustig, toen zij plotseling gewekt werd door een heel zwak geluid vlak bij haar.

Zij was direkt klaar wakker, ging overeind zitten, trok de la van een kleine tafel naast het hoofdeinde van haar bed open en pakte er een prachtige revolver uit, een echt dameswapen, nog heel goed bruikbaar.

De grote slaapkamer was zwak verlicht door twee kleine schemerlampjes naast het bed.

Maar toen ze op het knopje drukte, dat vlak bij een van de bedstijlen in de muur zat, baadde het vertrek in licht.

Op hetzelfde ogenblik gaf zij een zachte kreet en keek strak naar de man in avondtoilet, die op nauwelijks drie meter afstand in een gemakkelijke stoel zat, of beter gezegd, lag, met zijn benen over elkaar geslagen en de toppen van zijn blanke vingers tegen elkaar.

Hij leek een jaar of veertig, misschien iets ouder en hij had een scherp getekend gezicht, dat Ilona enigszins bekend voorkwam, zonder dat zij zich voor de geest kon halen, waar zij het eerder gezien had.

De man droeg een onberispelijk gesneden rokcostuum.

Zodra het licht was, ging hij iets meer rechtop zitten, glimlachte en zei zacht:

— Ik had je beloofd, Ilona, dat ik je

zou komen opzoeken en hier ben ik dan.

— John Raffles! zei de vrouw met gesmoorde stem en even beefde de revolver in haar vingers.

Raffles zag het onmiddellijk en zei rustig:

— Ik zou dat wapen maar weer in de la leggen. U kunt er toch niets mee doen. Een kwartier geleden heb ik er de kogels al uitgehaald.

Ilona overtuigde zich niet eens. Zij wist dat Raffles de waarheid sprak. Zij legde het wapen weer in de la, zonder Raffles uit het oog te verliezen en toen kwam zij als een slang uit het reusachtige bed glijden en zat nu op de rand, in een pyjama van diep rode zijde.

— Vindt u het uur van dit bezoek niet wat vreemd? vroeg zij tenslotte, uiterlijk rustig, maar met een merkbare trilling van haar wimpers.

— Inderdaad is de tijd voor een gewoon beleefdheidsonderzoek wel wat wonderlijk, bekende Raffles hoffelijk, maar ik kan helaas niet altijd zelf over mijn tijd beschikken. Om bepaalde redenen was ik wel genoodzaakt dit late uur voor lief te nemen... of het vroege, zoals u wilt.

Zij lachte kort en zei:

— Ik geloof, dat ik het al begriep. Je komt mij bestelen.

— Dat is een ruw en nogal cric woord, madame, dat ik niet zou willen herhalen. Bovendien kunt u met de hand op uw hart verzekeren, dat u al uw geld op een eerlijke manier hebt gekregen?

— Zedepreken? vroeg Ilona spottend. Klinken die niet wat vreemd in jouw mond, geachte collega?

— Zijn wij dat werkelijk?

Raffles had haar ernstig aangekeken en vervolgde:

— Ik geloof niet, dat ik dat kan beamen, Ilona Etchevary. Zeker ik heb schatrijke medemensen van een deel van hun bezittingen beroofd, maar daarin was altijd iets van fair play, van ridderlijkheid. Ik geloof dit gerust van mij zelf te mogen zeggen. En bovendien, ik heb nooit voor mij zelf gesto-

len. Maar het heeft weinig zin daarover met je te praten. Dus om kort te gaan, ik heb je inderdaad een bezoek gebracht, om een paar dingen in handen te krijgen, waar ik wel prijs op stel, onder andere je juwelen.

Het vak schijnt nogal lucratief te zijn!

— Ik heb niet te klagen, zei Ilona langzaam. Vertel mij eerst eens, is het indiscreet als ik vraag hoe je hier levend bent binnengekomen? Vroegere bezoekers hebben dat met de dood of een zware verwonding moeten bekopen.

— Je hebt het zeker over je elektrische beveiligingsinstallatie en je waakhond?

— Ja, en dan spreek ik nog niet eens over mijn bedienden en de grendels op de deuren van deze kamer.

— Wel, ik zou toch wel heel dom zijn en mijn naam van meesterdief niet waard, als ik niet wist hoe men die elektrische versperringen kan opruimen. Ik was gewaarschuwd en ik heb zonder meer sluiting gemaakt. Wat je waakhond betreft, die altijd in de tuin loopt, het goede beest slaapt rustig en zal de eerste dagen wel niet wakker worden. Kijk, hier heb ik dat mee gedaan.

Raffles stak de hand in zijn zak en haalde er een klein voorwerp uit, dat er uitzag als een kinderpistooltje.

— Met dit kleine ding, mijn eigen uitvinding, heb ik je wolfshond van veraf een houten doorn in zijn lijf geschoten, gedrenkt in een bedwelmende stof. Het wapen maakt hoegenaamd geen lawaai en de stof werkt ogenblikkelijk. Voor zover ik weet, slapen je bedienden heel rustig, want ik ben het niet gewend om lawaai te maken en wat de grendels op je deuren betreft, zoals je ziet, die zijn niet eens verschoven.

Er waren drie deuren in de kamer en Ilona zag tot haar grote verbazing, dat geen van de grendels teruggeschoven was en dat de sleutels nog in de sloten staken.

— Hoe ben je hier dan in s' hemelsnaam binnengekomen? Ben je een to-

venaar?

— Dat nu niet, maar ik heb wel een grondige kennis van een groot aantal oude herenhuizen in het westen van deze stad en ik heb doodgewoon gebruik gemaakt van die prachtige, wijde schoorsteen, die jullie, moderne mensen, dom genoeg niet meer gebruiken en vervangen door de radiatoren van een centrale verwarming. Die schoorsteenkoker was zo wijd, dat ik mij zelfs niet vuil heb gemaakt, uitgezonderd een paar roetvlekjes op de oude regenjas, die ik bij zulke gelegenheden doorgaans draag.

Ilona bleef hem geruime tijd zwijgend aanstaren en zei toen:

— Weet je wel, dat je een heel bijzonder man bent, Raffles?

— Het is mogelijk, ik heb een vriend, die dat ook zegt, maar ik geloof er zelf niets van. Ik kan er niets bijzonders in zien. Mijn beroep eist dat ik al mijn kleine ondernemingen heel zorgvuldig voorbereid en dat doe ik dan ook. Dat is eigenlijk alles. Niets aan het toeval overlaten, dat is mijn devies.

— De bladen zwijgen daar liefst over, maar ik geloof toch wel, dat je een keer of vier gesnapt bent?

— Vijf keer. Twee keer door een eigen stomiteit, drie keer wegens onmogelijk te voorziene omstandigheden. Je wilt natuurlijk zeggen, dat ik dan toch niet onfeilbaar ben, maar dan kan ik je antwoorden met de bekende spreuk dat zelfs Homerus wel eens een dutje deed. Mij dunkt, dat dit als inleiding voldoende is. Waar heb je je juwelen?

— Je hebt ze dus nog niet? vroeg Ilona gauw.

— Ik heb een paar kleinigheden verzameld op mijn korte tocht door je huis, maar dat loont de moeite niet. Je moet nog veel meer hebben. Maar dat kan ik niet vinden. Geheime bergplaatsen soms?

— Dat kon wel eens, antwoordde Ilona langzaam.

— Zie je, daar heb je het al, zo iets komt vaak voor in die oude huizen. Eerlijk gezegd, werk ik liever in de moderne, ofschoon dat weer iets minder romantisch is. Dat je wakker bent ge-

worden voor de tijd is ook eigenlijk niet naar mijn zin. Ben je van plan, Ilona, te zeggen waar je juwelen opgeborgen zijn?

— Vertel mij eerst eens, Raffles, zou je geweld gebruiken, als ik weigerde je de plaats te noemen?

Zij keek hem met haar grijsgroene ogen op een vreemde manier aan en deed een paar stappen in zijn richting.

— Ik geloof bijna niet, dat dat nodig zal zijn, antwoordde Raffles luchtig. Eerlijk gezegd, heb ik liever niet met vrouwen te doen in zaakjes als deze, maar wanneer de omstandigheden mij ertoe dwingen, dan ga ik tot het uiterste als een gentleman te werk. Gelukkig behoor je niet tot het zogenaamde schreeuwende type, want dat vind ik onuitstaanbaar.

— Maar is het wel gentlemanlike, onder collega's, om elkaar te bestelen?

— Nog eens, madame, zei Raffles koeltjes, er is geen vergelijking mogelijk tussen ons. Jij steelt alleen maar om er rijker van te worden en om de mooiste juwelen te kunnen dragen.

Ik doe het, om te straffen en vaak ook om te belonen. Het geld is een krankzinnige uitvinding en het is de oorzaak van heel wat ellende op deze aarde, maar het is er nu eenmaal en waar mensen, die het verdienen, ermee geholpen kunnen worden, moet dat gebeuren. Jij bent maar een ordinaire chanteuse en ik zou mij niet graag met jou op een lijn stellen. Je bent net een giftige spin, die de mensen het bloed uitzuigt, je verkoopt je schoonheid, je maakt er misbruik van.

Ilona was spierwit van woede geworden en zei hees:

— Ik moet zeggen, dat ik nog nooit een man heb ontmoet, die dat allemaal tegen mij durfde zeggen. Weet je wel, Raffles, dat ik bijzonder machtig ben en vrienden heb onder de hoogste politieautoriteiten?

— Dat moet wel, anders had je waarschijnlijk allang achter de tralies gezeten, gaf Raffles ten antwoord.

— Maar begrijp je dan niet, dat ik van die vriendschap gebruik kan maken, om jou tegen te werken en net

zo lang te achtervolgen tot je in hun handen valt?

Raffles keek haar werkelijk verrast aan en herhaalde:

— Mij tegenwerken? Maar hoe wil je dat doen? Om iemand in de wielen te kunnen rijden, moet men toch op de eerste plaats weten, wie hij is. Je zoudt mij nooit terug vinden, ik heb duizend gezichten. Ik ben maar zelden in Londen en als ik er ben, kan niemand mij vinden en toch zit ik vaak in een dubbeldekker, in een volle wagen van de Underground, in een schouwburg of in een restaurant. Je dreigement laat mij dus volkomen koud. En bovendien, ik zal jouw giftingen wel eens uittrekken. Ik zal hier wel zoveel bewijzen tegen je kunnen vinden, dat zelfs de stomste politiemann, die jij in je net hebt weten te vangen, je wel naar de plaats zal moeten sturen, waar je thuis hoort.

Ilona zei niets, maar bleef hem aanstaren, nu met een mengeling van diep gekwetste trots en verbazing. Zij had nog zeker geen enkele man ontmoet, die tegen haar wil durfde in te gaan in welke omstandigheid dan ook.

En zij deed niet eens meer moeite, om deze man in haar netten te krijgen. Zij had teveel mensenkennis en wist goed, dat alle moeite vruchteloos zou zijn en dat deze man onkwetsbaar was, als hij dat wilde.

Zij vroeg zacht:

— Je veracht mij heel erg, nietwaar?

— Inderdaad. Maar op de eerste plaats veracht ik je beroep. Er is niets lagere en gemener dan het exploiteren van een schoonheid, die de natuur je gaf, om mannen in het verderf te storten, en de maatschappij te bederven.

— Het zijn er vaak ook de mannen naar, riep zij, wit van drift. Daar heb je, bij voorbeeld, die Macload. Ken je hem?

— Totnogtoe alleen van horen zeggen en een klein beetje door een persoonlijke ontmoeting.

— Nu, een grote schurk heeft er maar zelden rondgelopen, laat ik je dat zeggen. Maar niemand weet dat, want hij kan uitstekend comédie spelen, de schoft en hij doet zich voor als een

braaf, eerlijk mens. Maar ik heb hem in de gaten en ik weet wat hij waard is. Trouwens, het is dezelfde man, die jou vijfhonderd pond bood, om mij naar de andere wereld te helpen.

Ik erken, Ilona, dat graaf Macload een schurk is en bovendien een gevaarlijk heerschap. Maar helaas kan dat van je andere slachtoffers niet gezegd worden. Die zijn hoogstens alleen maar zwak.

— Onder die zwakkelingen zijn er, die voor een glimlach van mij hun land zouden verraden, riep zij hooghartig en met een minachtende glimlach.

— En die zwakheid buit jij uit, antwoordde Raffles koel. Je bent gewetenloos, Ilona Etchevary. Waardoor heb je die Macload in je macht?

— Dat gaat je niets aan. Maar ik heb hem en ik houd hem vast ook, dat verzeker ik je.

— Als hij je tenminste voor die tijd niet naar de andere wereld heeft laten sturen door iemand, die jouw leven niet meer dan vijfhonderd pond waard vindt, zei Raffles spottend. Want als het om zijn hachje gaat, dan zal hij het er niet bij laten. Als ik jou was, Ilona...

Hij hield plotseling op, kwam langzaam uit de gemakkelijke stoel overeind, met de lenige beweging van een roofdier en luisterde heel aandachtig, terwijl hij haar beduide stil te zijn.

— Wat is er? vroeg zij, onwillekeurig zachter pratend.

— Ik hoor voetstappen, fluisterde hij. Hoor jij niets?

— Totaal niets. Je verbeeldt je het.

— Ik weet precies wat ik zeg. Mijn oren zijn juist op zulke geluiden scherp ingesteld. Kan een van je bedienden wakker geworden zijn?

— Het is mogelijk, maar ik geloof het niet. Er zijn er maar twee in huis en die slapen...

— Op de zolderverdieping, ja, dat weet ik. Het geluid komt trouwens niet van boven. Wees stil en zeg geen woord meer, het komt dichterbij, er sluipt iemand de trap op, die al het mogelijke doet om onhoorbaar te lopen.

Het was een ogenblik stil, terwijl beiden onbeweeglijk als standbeelden ston-

den te luisteren en toen beval hij vlug:

— Ga weer in bed liggen en doe het licht uit. Ze hebben het weer op jou voorzien, of ik raak geen brandkast meer aan.

Hoe sterk de vrouw ook was en hoe zelf verzekerd, toch werd zij spierwit en greep de arm van Raffles met haar trillende vingers vast, terwijl zij hem met een smekende blik aankeek.

— Je gaat me toch niet uitleveren? vroeg zij hees.

— Uitleveren? Het is wel duidelijk, Ilona, dat jij totnogtoe alleen maar met schurken te doen hebt gehad. Geloof je nu werkelijk, dat ik je hier koelbloedig zou laten afmaken? Wat een vreemd idee heb je toch van mij. Praat nu niet verder, maar doe wat ik zeg. Wie het ook is, hij zal je met geen vinger aanraken.

Een zucht van oplichting klonk en toen ging zij zich gauw met toch nog verschrikte ogen onder de dekens verbergen.

Haar arm kwam nog even te voorschijn, om het licht uit te doen en toen brandden alleen de schemerlampjes nog maar.

Over het dikke kleed sloop Raffles naar de gangdeur en verborg zich dicht daarbij achter een grote spiegel, ovaal van vorm, die op een zwarte standaard van ebbenhout rustte.

Hij hield de deur echter scherp in het oog. Er gingen nog wel tien minuten voorbij en toen klonk er een heel zacht gekras aan de deur, niet sterker dan het gonzen van een vlieg en die scherpe ogen van Raffles zagen het uiteinde van een fijn boortje door het hout van de deurpost komen.

Het boortje verdween weer en werd een ogenblik later gevolgd door een voorwerp, dat Raffles onmiddellijk herkende, daar hij het zelf ook dikwijls met succes had gebruikt. Het was een lus van uiterst fijn staaldraad. Het staal glinsterde in het licht van de lampjes en de lus bewoog zich als iets levends, draaide een paar keer rond, werd telkens een eindje terug getrokken en weer uitgestoken en gleed tenslotte om de koperen knop van de grendel, die

heel, heel langzaam terug werd getrokken. Zodra de grendel stuitte, verdween de lus van staaldraad en Raffles zette zich schrap.

Hij zag hoe de knop van de deur heel voorzichtig werd omgedraaid en toen ging de deur langzaam open.

Een ogenblik hield die beweging op, alsof de man, die haar open maakte, enigszins verbaasd en ongerust was over het feit, dat de slaapkamer zwak verlicht was, inplaats van helemaal donker.

Maar toen begon de kier weer breder te worden en tenslotte schoof een lange man de kamer in. Hij was mager en tamelijk slecht gekleed, en de onderkant van zijn gezicht was verborgen door een zwarte lap.

Hij deed de deur heel langzaam en voorzichtig achter zich dicht en hield daarbij zijn ogen strak op het bed gericht, waar Ilona schijnbaar onwetend, rustig ademde.

Toen stak de man de hand in zijn zak en haalde er een wapen uit, dat hij waarschijnlijk zelf had gemaakt. Het was een korte, zwarte stok, met het eind voorzien van een loden of ijzeren bal, waarschijnlijk afgezaagd van een halter.

Hij greep dit wapen stevig aan het andere eind vast en sloop toen met katachtige voetstappen in half gebukte houding naar het bed toe.

Maar hij had nog geen drie passen gedaan of hij stond stom van schrik stil, want de kamer baadde ineens in licht.

Hij draaide zich om.

Raffles stond bij de deur, met de vinger nog aan de schakelaar.

In de andere hand had hij zijn browning, die op de borst van de indringer was gericht en hij beval rustig:

— Geen stap verder. Het is mooi geweest zo. Zet je hoed af en maak die doek los.

De misdadiger legde zwiingend het moordwapen weg, nam zijn hoed af en knoopte de zwarte doek los.

— Lange Joop!

De kerel draaide zich geschrokken

naar het bed, waar hij de stem had gehoord.

Ilona was weer overeind komen zitten en keek hem nu minachtend en onbevreesd aan.

En inderdaad, het was de man, die Raffles een paar dagen tevoren in gezelschap van Pola Titunesco in het wijnhuis van Jake Rednose had gezien.

Hij verliet langzaam zijn post bij de deur, met zijn revolver in de aanslag en zei even zacht:

— Zo waar, dat is onze vriend Lange Joop! Wel, wel, jij bent dus tot opvolger gepromoveerd van Ahasverus. Wat had het moeten opbrengen? Vijfhonderd pond, durf ik wedden?

Lange Joop hakkelde iets onverstaanbaars, volkomen overrompeld door dit snelle en onverwachte slot van zijn bloedige onderneming.

— Heb je je opdrachtgever persoonlijk gezien? ging Raffles verder.

— Dat is te zeggen, antwoordde de kerel stotterend, ik heb met hem gesproken, maar ik heb hem niet gezien, mijnheer. Het was in een stikdonkere kamer. Hij zei, dat hij voorzorgen moest nemen. Hij vroeg of ik lucifers had en die heeft hij me afgenomen.

— Ja, ja, de ervaring is de beste leermeester, zei Raffles ironisch. Vertel precies, wat je moest doen, kerel. Blecht alles op, of ik maak er hier onmiddellijk een einde aan!

— Maak mij niet dood, mijnheer, smeekte Lange Joop, trillend op zijn benen van angst.

— Je maakt me misselijk, kerel, zei Raffles minachtend. Had je werkgever nu werkelijk geen sluipmoordenaar kunnen vinden, die wat vaster in zijn schoenen stond? Vertel op.

Lange Joop wierp een doodsbanne blik op Ilona, die weer was opgestaan en nu met de kleine handen in haar zij naar hem keek en begon haperend:

— Ik moest haar, had hij gezegd, ik moest haar koud maken, en zonder een spoor achter te laten. Ik mocht alles meenemen, wat ik hier vond. Bovendien zou ik nog vijfhonderd pond krijgen. Ik zei, dat ik hem niet erg vertrouwdde, omdat ik zijn gezicht niet gezien had

en toen heeft hij mij honderd pond vooruit betaald.

— Dat noem ik zaken doen, zei Raffles spottend, waar ontmoette je je opdrachtgever?

— In een kleine loods achter de kroeg van Jake Rednose, hier Ilona weet wel, waar dat is.

— Zeg mij eens, kerel, had je alleen een opdracht, Ilona Etchevary te vermoorden?

Lange Joop scheen 'n uitvlucht te willen zoeken, maar de dwingende grijze ogen schenen dwars door hem heen te gaan en hij bracht er met moeite uit:

— Als ik er kans toe zag, dan moest ik ook de oude Ahasverus, zoals hij hem noemde, koud maken. Dan zou ik nog eens vijfhonderd pond krijgen.

— Het schijnt dat we precies evenveel waard zijn, Ilona, dan heb ik mij zojuist toch vergist, zei Raffles met een half lachje. Ga verder, kerel.

— Ik heb toen tegen hem gezegd, dat ik dat karweitje wel niet zou kunnen opknappen en ik vroeg hem, of hij wel wist, dat Ahasverus John Raffles was.

— Schrok hij? vroeg Ilona, een stap dichterbij komend.

— Dat kon ik zelfs in het donker merken. Hij sprong op van de houtkist, waarop hij al die tijd zat. Maar hij zei, dat ik het dan zeker moest proberen en dat ik duizend pond zou krijgen als het mij zou lukken.

— Aha, dan moet ik dus mijn mening al weer herzien, zei Raffles, met een lachje. Ik schijn toch nog honderd procent meer waard te zijn, Ilona.

Lange Joop staarde Raffles aan met uitpuillende ogen en stotterde:

— Bent u, heb ik het goed verstaan, bent u Raffles?

— Ik zal je op die vraag geen antwoord geven, mijnheer de sluipmoordenaar, antwoordde Raffles koeltjes. Maar doe in ieder geval maar alsof ik het werkelijk ben. Nog één ding, hoe kon je opdrachtgever weten wie jij was, als het zo pikdonker was in die loods?

— Direkt al bij het binnenkomen,

knipte hij zijn zaklamp aan en liet het licht in mijn gezicht schijnen.

— Daar zal hij wel van geschrokken zijn, spotte Raffles. Nu, dat is voldoende. Wat denk je, Ilona, wat moeten we met hem doen?

De vrouw dacht een ogenblik na, haar ogen met een vreemde glans op de moordenaar gericht en zei toen langzaam:

— Ik zou hem natuurlijk onmiddellijk aan de politie kunnen uitleveren. Hij heeft het dubbel en dwars verdiend, de laffe hond. En als jij toevallig niet hier was geweest, dan zou hij mij nu

op dit ogenblik...

Zij maakte de zin niet af, maar werd bleek en huiverde.

Maar haar stem klonk vast, toen zij op zachte toon verder ging:

— Maar voor het ogenblik laat ik hem gaan. Kun je je voorstellen, Lange Joop, wat dat betekent?

— Dat ik voortaan je slaaf zal zijn, Ilona en dat ik iedereen met dit ding de hersens zal inslaan, die één vinger naar je durft uitsteken, riep Lange Joop uit en het scheelde weinig, of hij was voor haar op zijn knieën gevallen.

HOOFDSTUK V

VERRAAD

— Ik hoop toch, dat je het met deze oplossing eens bent, Raffles? vroeg Ilona zachtjes, terwijl zij naar Raffles toekwam.

— Het is niet aan mij om dat te beslissen, ofschoon die man daar het ook op mijn eigen leven gemunt had. Doe maar wat je wilt. In ieder geval zul je in hem een slaaf hebben gevonden, die voor je door het vuur zal gaan.

— Dat mag hij, als het mij uitkomt, zei zij rustig.

Toen wendde zij zich tot Lange Joop en zei:

— Maak dat je wegkomt. Nog één ding, was je niet bang voor de elektrische stroom en voor de hond?

— Ik had alles bij me om die de baas te worden, maar het hoefde niet, want mijn voltmeter wees geen stroom aan en de hond heb ik helemaal niet gezien. Ik had bovendien vergiftigde worst bij mij.

— Wees dan maar blij, dat Wotan er niet was, zei Ilona, want hij zou zeker niet in jouw vergiftigde worst, maar in je strot hebben gebeten. Kom nu, ik zal je even wijzen hoe je het vlugst

het huis weer uitkomt.

Vlug greep zij hem bij de arm, bracht hem tot in de gang en zei fluisterend snel een paar woorden tegen hem, waarna zij hem een duw gaf en zei:

— Ik reken voortaan op jouw hulp, Lange Joop. Je bent immers mijn slaaf?

— Tot in de dood.

En met die woorden, verdween Lange Joop uit het gezicht.

Ilona deed langzaam de deur achter hem dicht, keek Raffles aan, met half toegeknepen ogen en zei:

— En zo zijn wij dan weer alleen, na dit opwindende intermezzo. Enfin seuls. Net als het onderschrift bij dat bekende schilderij. Je kent het toch?

— Ik ken het wel, maar ik zie het verband niet. Je kunt Lange Joop toch vrij moeilijk gelijkstellen met een troep bruiloftsgasten, die net bruidje en brui-gom aan hun geluk hebben overgelaten. En ik geloof ook niet, dat wij daar zelf veel van weg hebben. Komaan, Ilona, ik heb nu niet veel tijd meer te verliezen, want dit heeft mij allemaal te veel opgehouden en over twintig minuten gaat de zon op. Wat voor indruk zou het maken, als de bakker van de bureu mij eens op zo'n verdacht tijdstip uit het huis van de mondaine en overal zo graag geziene Ilona Etchevary zag komen. Terzake dus, je juwelen, je geld en je compromitterende brieven.

— Je vraagt heel wat, Raffles, zei Ilona en zij beet zich op haar lippen. Ik vind het een wonderlijke eis, nadat je mij zo'n grote dienst hebt be-wezen.

— Komaan, het leven moet voor ie-mand als jij kostbaarder zijn dan wat ook, en in ieder geval duizendmaal meer waard dan een handvol juwelen, zei Raffles ongeduldig. Ben je van plan goedschiks een deel van je buit af te staan?

— Veronderstel eens dat ik weiger-de?

— Dan zou je mij eens dwingen tot onaangename maatregelen. Maar ik zeg je, dat ik toch wel zover zou gaan.

— Hoever? Wat bedoel je?

— Ik zou je moeten binden, om rus-tig mijn gang te kunnen gaan.

— Maar ik sta hier vlak bij mijn telefoontoestel. Ik kan de politie opbel-len. Je zou mij toch niet in koele bloede durven neerschieten, alleen om mij te-gen te houden?

Weer kwam die ongelovige trek op het scherp getekende gezicht van Raf-fles, toen hij opmerkte:

— Maar denk je dan werkelijk, Ilona, met een dilettant te doen te hebben. Geloof je nu echt, dat ik deze slaap-kamer zou binnen gaan, waar een tele-foon staat, zonder eerst de verbinding te hebben verbroken?

— Dat dacht ik wel, zei zij luchtig. Jij bent op alles voorbereid. Je bent een sterke tegenstander. Nu, je hebt juist gezegd, dat ik geen schreeuwend type ben en ik zal je bewijzen, dat je gelijk hebt. Ga maar mee, dan zal ik je tevre-den stelen.

Zij schoof de grendel van een tweede deur terug en liep een bijzonder mooi boudoir binnen, dat met een tweede, ook gegrendelde deur op een zijgang uitkwam.

Bij die verbindingsdeur was een scha-kelaar en zij deed direct het licht op.

Raffles was haar op de voet gevolgd.

Hij hield de vrouw scherp in het oog. Een vage glimlach speelde om zijn lip-pen.

Hij zei zacht:

— Ik zal je moeten vragen, Ilona, een beetje voort te maken. Kijk, door een kier van het gordijn voor dat raam, zie ik het al licht worden. Stil eens, als ik mij niet vergis, is dit het raam, dat uitkomt op de achtertuin.

Hij was haar voorbijgelopen en keek door de kier van het gordijn naar bui-ten in de schemering. De hemel begon in het oosten zacht rose te kleuren. Een kwartier later zouden de lantaarns uit-gaan en dan zou het dag zijn.

— Het raam komt uit op de achtertuin, Raffles, maar denk er wel aan, dat het zeker wel vijf meter boven de grond is. De verdieping gelijkvloers is vrij hoog.

— Dat had ik al in de gaten, Ilona. En nu aan het werk. Is dit je bureau? De sleutels, alsjeblieft.

Zonder iets te zeggen, liep Ilona weer naar de slaapkamer en Raffles volgde

haar met zijn ogen.

Toen zij even buiten zijn gezichtsveld was, liep hij vlug naar de schakelaar, draaide het licht uit, hield het gordijn voor het raam wat opzij en gaf vlug enige seinen met zijn zaklantaarn.

Juist toen hij het licht weer had aangedraaid, hoorde hij de multjes van Ilona en weer even later kwam zij binnen, met een bos sleutels in de hand.

— Dit is de sleutel van het bureau, zei zij, terwijl zij hem de bos gaf.

Raffles stak de sleutel in het slot, of liever hij probeerde het, maar het lukte niet. Lieve hemel, het slot is stuk, riep Ilona verschrikt.

— Het slot is niet stuk, maar de sleutel deugt niet, zei Raffles kalm, terwijl hij haar recht in het gezicht keek. Ik heb je wel door, serpent, maar ik ben nog niet aan het eind van mijn latijn.

Hij gooide de bos sleutels weg en haalde uit zijn zak een klein etui, waar hij een paar instrumenten uithaalde.

Met een van die glinsterende, kleine dingen, brak hij binnen enkele tellen het slot open en de ladenkast van het kleine bureau sprong open. Met een bleek, lijkwit gezicht keek Ilona, hoe Raffles vlug en handig overal aan de binnenkant van het bureau tastte, tot hij het kleine geheime vak gevonden had, dat hij met een klein breekijzer in een ommezien open had. Hij haalde er verscheidene pakjes brieven uit in wit papier, die van korte opschriften voorzien waren.

In een tweede la vond hij een dikke portefeuille, volgepropt met bankbiljetten en achterin stond een klein kistje van palissanderhout, dat veelbelovend rammelde, toen hij het even heen en weer schudde. Het verdween in de achterzak van zijn rok en Raffles zei spottend:

— Het is wel zwaar en het zal een lelijke plooi in mijn rok maken, maar men moet iets voor de goede zaak over hebben. Waarom kijk je op de klok, Ilona, verwacht je soms nog andere bezoekers?

De vrouw gaf geen antwoord, maar scheen ingespannen te luisteren. Haar

gezicht was vertrokken en haar ogen hadden een gemene valse gloed, die niet veel goeds voorspelde.

— Zijn zij daar al? vroeg Raffles scherp. Maar wat dacht je nu, canaille, dat ik je niet in de gaten had? Begrijp je dan echt niet, dat ik wel wist welke opdracht je die schurk op de gang gegeven hebt? Ik kon het van je lippen lezen. Dankbaarheid, uw naam is vrouw. Je zegt nog wel, dat ik je het leven heb gered en nu, voor een handvol geld en juwelen laat je de politie waarschuwen, die nu wel voor de opengelaten voordeur zal staan. Heb ik gelijk?

De vrouw trilde gewoon, niet van schrik, maar uit wraakzucht en mischien uit vrees, dat het wild haar nog op het laatste ogenblik zou ontsnappen.

Haar gezicht had een angstwekkende uitdrukking gekregen en knap was zij nu bepaald niet.

Zij stond in half gebukte houding, en keek woedend hoe Raffles handig van de brieven en het bankpapier een pakje maakte en dat in zijn andere roszak liet verdwijnen.

Haar kleine vuisten waren gebald en trilden. Tussen haar half opgetrokken lippen kwamen de scherpe, witte tanden te voorschijn, als van een roofdier, dat in het nauw gedreven is.

Raffles lachte kort en zei minachtend:

— Ja, ik begrijp wel duivelin, als je nu een wapen tot je beschikking had, dan was het met mij gedaan. Maar ik geloof, dat ik op moet schieten, want de agenten zijn al op de trap, of ik moet mij sterk vergissen. Ik moet je complimenteren, dat je al zo vlug je nieuwe slaaf aan het werk hebt gezet. Lange Joop heeft zijn taak goed verricht en je vrienden van de politie zullen mij echt niet zachtvaardig behandelen als ik in hun handen val.

— En dat zul je, dat zul je! krijste de vrouw, bijna gek van woede en met een paar sprongen was zij bij de deur naar de gang en schreeuwde zo hard zij kon om hulp.

Raffles haalde zijn schouders op.

Hij was in een ommezien bij haar, duwde haar de gang op, sloot de deur en deed er opnieuw de grendel op. Bui-

ten raasde en tierde Ilona en schreeuwde in haar woede zo hard, dat haar keel er pijn van deed.

Zij kon de hele gang overzien en ook de deuren in het oog houden, die Raffles, wilde hij de slaapkamer weer uit, zou moeten gebruiken, als hij niet zoals hij gekomen was, namelijk door de schoorsteen weer verdween.

Maar de snelle voetstappen van de agenten klonken al vlak bij en zij riep:

— Laten er één of twee naar het dak gaan! Vlug, langs de zoldertrap! Misschien zal hij proberen door de schoorsteen te ontkomen!

Zij hoorde de zware schoenen van een paar agenten al op de zoldertrap en lachte uitgelaten, schel en zenuwachtig.

— Schiet hem neer, als hij zich verzet, gilde zij nog.

Daar kwamen al een paar agenten aanlopen, nog hijgend van het snelle trappenlopen, met de revolver in de vuist.

— Let op deze deuren! beval Ilona onmiddellijk. Hij zal ze wel gegrendeld hebben. Maar hij kan volgens mij onmogelijk weg. Trapt desnoods de deur in, als ze gesloten is.

Inderdaad bleek de deur van het boudoir gesloten, maar die van de slaapkamer, die door Lange Joop handig was opengemaakt, ging dadelijk open, zodra een van de agenten de knop omdraaide tot zijn verwondering en wanwaarschuwde:

— Dat bevalt mij niet. Weest voorzichtig, want hij zit vol streken en schiet bij de minste verdachte beweging.

De twee agenten duwden de deur verder open en stapten het volkomen verlaten, helder verlichte vertrek, binnen.

Een van hun liep dadelijk naar de schoorsteen en luisterde aandachtig.

— Hier is hij zeker niet door weggegaan, mevrouw, want daar heeft hij geen tijd voor gehad en het is niet zo makkelijk in het pikkedonker langs de klimijzers naar boven te komen. Waar gaat die deur heen?

De man had op de deur naar het boudoir gewezen en Ilona zag tot haar verbazing, dat die gesloten was en zij

schrok, toen zij aan de kruk rammelde en bleek, dat de deur aan de andere kant gegrendeld was.

— Daar begrijp ik niets van! fluissterde zij hees. Ik hoop toch dat een van jullie op de gang is gebleven.

— Daar staan twee man, mevrouw.

Ilona holde weer naar buiten en vroeg aan een van de mannen, die daar stonden:

— Er is toch niemand die deur daar uit gekomen?

— Welnee, mevrouw, dan hadden wij het immers moeten zien.

Zonder iets te zeggen, ging Ilona naar de boudoirdeur, maar zij kon die niet open krijgen.

Haastig ging zij de slaapkamer weer in en zei schor van opwinding:

— Dan moet hij zich hebben opgesloten. Allebei de deuren zijn van binnen gegrendeld.

— Is er een raam, madame?

— Er is er wel een, maar het is minstens vijf meter boven de grond.

— Nu, dan kan hij toch niet ontsnapt zijn, want ik heb het hele huis laten omsingelen. Wij zijn met ons twaalf.

— Misschien is dat maar nauwelijks voldoende, zei Ilona bitter. Vraag hem of hij zich wil overgeven.

De agent bonsde met zijn vuist op de tussendeur en schreeuwde:

— Ben je van plan je over te geven, Raffles?

— Je kunt naar de maan lopen! klonk een bedaarde stem binnen.

— Dan zullen we geweld moeten gebruiken, madame, zei de agent. Mogen wij de deur intrappen?

— Al blies je het hele huis op, antwoordde Ilona woedend. Als je hem maar te pakken krijgt. Hij heeft al mijn juwelen gestolen, mijn geld en dan nog particuliere brieven, die mij nog meer waard zijn!

De agent wachtte geen nadere verklaringen af, maar gaf zijn maat een wenk en beiden gooiden zich tegelijk met het volle gewicht tegen de deur, die kraakte en versplinterde, maar nog heel bleef, zodat de agenten een tweede stormloop moesten doen.

Maar toen barstte ook het hele bovenpaneel en sprong open en een der agenten stak dadelijk zijn revolver door de opening en beval bars:

— Handen omhoog, Raffles, en geen grapjes, want ditmaal is het ernst. Nu ben je de sigaar.

Er kwam geen antwoord.

— Haal geen streken uit, brulde de agent of wij schieten.

Doodse stilte.

— Misschien is hij naast de deur gaan staan, om te schieten, zo gauw een van jullie zijn hoofd naar binnen steekt, fluisterde Ilona, die beefde van opwinding. Steek alleen je hand door het gat en probeer de grendel terug te trekken.

De man gehoorzaamde, zonder dat er iets gebeurde, trok de grendel terug en gooide tegelijkertijd de deur wijd open.

Het boudoir was nog altijd helder verlicht. Maar het was leeg, helemaal leeg.

Van de man, die zij hadden moeten vangen, was geen spoor te ontdekken.

Terwijl Ilona bleek als een dode bij de deur bleef staan, doorzochten de twee agenten snel het vertrek, keken

onder de divan, doorzochten een grote klerenkast, alles met hun revolver in de vuist.

— Dan moet hij toch door het raam ontsnapt zijn! siste Ilona, die zich wankelend aan een deurpost staande moest houden.

De agent had wel eens van Ilona Etchevary gehoord en daarom durfde hij zijn schouders niet ophalen.

Hij trok alleen maar de gordijnen open en wees naar het raam.

Het was een dubbel raam met een spanjolet gesloten. Het was absoluut onmogelijk, dat iemand door dat raam gevlucht was en het daarna van buiten af weer zou hebben kunnen sluiten.

Een schoorsteen was er ook niet, want die was jaren geleden dichtgemetseld en er stond nu een electrisch haardje.

Toen dit alles tot Ilona doordrong, gaf zij een zwakke kreet en viel in zwijm.

Want zij was wel een sterke vrouw met stalen zenuwen, maar het idee, dat zij het onderspit had gedolven, dat zij geen wraak had kunnen nemen, was haar zelfs te machtig.

HOOFDSTUK VI

GRAAF PERCY MACLOAD KRIJGT BEZOEK

Ongeveer vijf uur later, dat wil zeggen om negen uur in de ochtend, toen de zon allang aan de hemel stond, ging er aan de achterkant van het oude huis langzaam een smalle deur open en een man kwam te voorschijn, die een paar sekonden aandachtig rondkeek, toen de deur achter zich dicht deed en rustig door de kleine achtertuintuin liep, naar een poortje in de tuinmuur, dat zeker maar zelden gebruikt werd, want grendels en slot waren stijf verroest.

Wonderlijk genoeg hoefde de man er echter maar even aan te trekken en de grendels gleden, alsof zij geolied waren, terug.

In het slot zat geen sleutel, maar dat scheen voor de man geen bezwaar te zijn, want met behulp van een glinsterend voorwerpje, was het poortje in een oogwenk open. Juist toen hij het deurtje naar zich toetrok, werd er in het huis ergens een raam opengegooid en een schel gegil klonk boven het stadsrumoer.

— Daar is hij! schreeuwde een hese vrouwenstem. O, die stomme agenten.

— Ja, dat heb je echt te laat in de gaten gekregen, beste Ilona, zei de man spottend in zichzelf.

Het volgende ogenblik stond hij in een stille zijstraat en sloot de deur achter zich.

Misschien waren er wel een paar voorbijgangers verwonderd bij het zien van die keurig geklede heer, die zo vroeg

op de dag al in rok liep en uit een tuinpoortje kwam. Maar zij kregen weinig tijd om er over na te denken, want het volgende ogenblik was de elegante heer een smalle steeg ingelopen, die weer uitkwam op een bredere straat.

Daar was hij vlug in een grijze wagen gestapt met een jonge man achter het stuur, die direkt daarop wegreed.

De wagen had al zeker een kwartier gereden, toen de bestuurder, eindelijk op een stille plek gekomen, vroeg:

— Alles in orde, Edward? Ik moet je zeggen, dat ik dodelijk in ongerustheid heb gezeten, ik was bang, dat ik je instructies niet goed had begrepen.

— Je hebt je niets te verwijten, Charles. Bepaalde omstandigheden hadden mijn plannen een beetje in de war gestuurd. Ik moet echter bekennen, dat ik daar van het ogenblik af, dat ik met een vrouw te doen kreeg, rekening mee had moeten houden, vooral omdat die vrouw Ilona Etchevary heette.

— Wat is er eigenlijk gebeurd? vroeg Brand. Natuurlijk heb ik je sein opgevangen, maar hoe kwam je in die situatie?

— Er gebeurde iets, dat niemand had kunnen voorzien. Want terwijl ik juist met haar mijn zaken afhandelde, kwam onze vriend Lange Joop op bezoek, met allesbehalve vriendelijke plannen. Hij kwam namelijk om dat knappe loeder dood te slaan met een moordwapen van eigen vinding. Natuurlijk

stak ik daar een stokje voor en uit dankbaarheid liet zij de kerel onmiddellijk het eerste het beste politiebureau waarschuwen.

— Het kreng! riep Brand verontwaardigd uit.

— Och, zo is zij nu eenmaal, wat kan men daar verder aan doen. Het is voor haar althans jammer, dat zij haar eigenhuis zo slecht kende en beslist niet wist, hoe het gebouwd was. Anders had zij natuurlijk moeten weten wat ik wist, namelijk dat er naast de dichtgemetselde schoorsteen in het boudoir een klein, uitstekend verborgen deurtje in de lambrizing is, waardoor men in een soort ruime kast kan komen, die eigenlijk niets anders is dan de voormalige, ruime schoorsteen. Ik had wel wat moeite om het te vinden en dat was me juist gelukt, toen die agenten hun eerste stormloop op de deur begonnen. Maar helaas kon ik natuurlijk niet direkt weggelopen en daarom heb ik maar een uur of vijf in die nauwe schuilplaats doorgebracht. De grond was nogal hard en vrij vuil, maar ik heb heel rustig geslapen.

— Maar hoe kwam je in 's hemelsnaam ongemerkt weg?

— Wel, ik ben niet ongemerkt weggekomen. Zij heeft mij op het laatste ogenblik nog gezien, toen ik het tuindeurtje open maakte. Maar toen was het gelukkig te laat en de agenten waren al weg, na minstens drie uren het hele huis te hebben doorzocht.

— Ik krijg de griezels als ik denk aan de kans, dat ook zij toevallig het geheime deurtje hadden gevonden.

Raffles haalde de schouders op en zei wijsgerig:

— Als het zo had moeten zijn, dan was het ook zo gebeurd. En dan hinderde het al heel weinig, of ik slapend of wakend werd gevonden, want de schoorsteen was van boven met dikke tralies afgesloten. Ik had dus onmogelijk kunnen vluchten. Maar nu is dat leed weer geleden en zullen wij eens kijken, wat ons nu te doen staat.

— Mij dunkt dat dit voor de hand ligt, zei Brand, woedend. Die vrouw bij de politie aangeven.

— Ik zou daar wel iets voor voelen, als ik niet bang was, dat ik dan bij de duivel te biecht ging, zei Raffles nadenkend. Er is geen twijfel mogelijk, of die vrouw heeft relaties met kopstukken uit de wereld van politie en politiek en ik heb zo'n idee, dat een en ander dan heel snel in de doofpot zou gestopt worden. Maar ik zal die dame wel op een andere manier de voet dwars zetten.

De ogen van Raffles hadden een harde uitdrukking gekregen en zijn lippen waren opeen geklemd. Hij zat geruime tijd in gedachten verzonken en toen keek hij plotseling weer op en vroeg:

— Waar rijd je ons eigenlijk heen?

— Naar het huis in de Victoriastreet. Je zult je misschien willen vermommen?

— Ja, dat was ik van plan. Het is goed, rijd daar maar heen. Het is ook een goede plek om voorlopig vluchtig die brieven eens door te nemen.

— Bracht het overigens nog iets op?

— Ik mag niet klagen. Aan juwelen is er zeker wel een tienduizend pond, het geld ongeveer de helft, maar de brieven, Charles, de brieven konden wel eens onbetaalbaar zijn.

* * *

Om vijf uur in de middag van dezelfde dag, stond graaf Percy Macload in zijn slaapkamer voor een grote spiegel, zorgvuldig zijn das te strikken, toen de huisknecht binnenkwam en zich verontschuldigde:

— Neem mij niet kwalijk, mylord, maar er is een heer om u te spreken. Hij zegt, dat hij over een zeer dringende zaak komt praten.

— Had hem weggestuurd. Je weet toch, dat ik mij voor het diner aan het kleden ben.

— Ik heb mijn best gedaan mylord, maar hij drong aan. Hij zei, dat u hem stellig wel zou ontvangen en daarbij noemde hij de naam van een wederzijdse vriend. Het was een vreemde naam, Lange Joop, geloof ik.

De witte das zou opnieuw gestrikt moeten worden, want Macload had haar van schrik in de knoop getrokken. Hij bleef met een strakke uitdrukking op

zijn gezicht zichzelf een tijdje aankijken in de spiegel, alsof daar een vreemde stond. Hij wist, dat zijn stem ongevoon klonk, ofschoon hij zich uit alle macht probeerde te beheersen, toen hij schijnbaar onverschillig zei :

— Nu, ik heb wel vijf minuten voor hem. Laat hem maar in mijn werkkamer of wacht, waar is hij nu?

— In de kleine salon, mylord.

— Laat hem daar dan wachten, totdat ik weer gebeld heb. Breng hem dan naar mijn werkkamer. Apropos, hoe ziet hij er uit?

— Een heel deftig heer, mylord, zeker niet jong meer, maar een echte, keurige heer.

Macload bleef zijn bediende onbeweeglijk aanstaren. Hij had een kil, angstwekkend gevoel in de buurt van zijn hart en toch, wat had die bediende voor bijzonders gezegd? Een deftig heer bezocht hem. Wat stak daarachter? Maar hij kende Joop, de moordenaar, wat betekende dat? Wie was die man, die een armoedige, met geld te betalen sluipmoordenaar kende, en toch een deftig heer was?

De bediende was weggegaan en Macload maakte vlug zijn toilet, trok zijn rok aan, stak een bloem in zijn knoopsgat, bespoot zich wat met een odeurspuitje, streek zijn haar nog eens glad, verliet daarop het vertrek en liep de trap af, naar zijn werkkamer.

Hij bleef met de knop van de deur in de hand staan, want bij zijn binnenkomen was een piekfijn geklede heer opgestaan, die dicht bij het bureau had gezeten en nu glimlachend zei:

— U neemt het mij niet kwalijk, mylord, maar ik ben maar direkt hierheen gegaan. Geef vooral uw bediende de schuld niet, want die weet van niets. Zoudt u de deur niet dicht willen doen? Zo is het beter: U zult wel begrijpen waarom ik hier zo graag voor u binnen wilde zijn?

— Nee mijnheer, dat begrijp ik niet, antwoordde Macload, wit van woede.

— Dan zal ik het u uit moeten leggen. Ik begreep wel, dat een man als u steeds op zekere situaties voorbereid moet zijn en wel een of ander wapen

bij zijn hand wil hebben, als hij bezoek krijgt van mensen, die een man als Lange Joop als een introductie gebruiken. Het was precies, zoals ik dacht, in de la van uw bureau vond ik een kleine browning, een uitstekend wapen en bovendien geladen. Voor alle veiligheid heb ik die maar bij mij gestoken. Ik houd niet van schietpartijen met mijzelf als lijdend voorwerp.

Macload was langzaam het vertrek binnen gekomen en staarde de bezoeker aan, alsof hij een spook zag.

Het was een lange, nog knappe man, ofschoon zijn zorgvuldig geknipte haar zo wit was als sneeuw. Zijn grijze ogen waren nog levendig en keken een beetje spottend, maar ook met een zekere minachting de ander aan.

Hij was uitstekend gekleed en zijn gehele manier van optreden verried, dat hij gewend was, zich in de hoogste kringen te bewegen.

Met een bijna werktuiglijk gebaar had Macload zijn bezoeker op een stoel gewezen en nam nu zelf plaats. Hij maakte zijn droge lippen met zijn tong nat en bracht er toen met moeite uit:

— Ik weet niet, wat ik hiervan denken moet, mijnheer. U vertelt nogal wonderlijke dingen. Wie bent u eigenlijk en wat wilt u van mij?

— Ik ken Lange Joop vrij goed. Dit op de eerste plaats. Ik wil niet zeggen, dat hij mijn vriend is, want dat is niet het geval. Maar ik weet het een en ander van hem en de bekendmaking daarvan zou voor menigeen heel onplezierige gevolgen kunnen hebben. Ik vond het dus raadzaam u te waarschuwen.

— Mij te waarschuwen? herhaalde Macload toonloos. Waartegen?

— O, tegen heel wat dingen en mensen. Laat ik u een kort overzicht geven van de toestand, dan kunt uzelf conclusies trekken. Daar is op de eerste plaats de opdracht aan Ahasverus. Waarom schrikt u? O, ik heb nog veel meer. Dan ten tweede de dubbele opdracht aan Lange Joop, ten eerste om Ahasverus uit de weg te ruimen, die u in de gaten had en ten tweede om een bepaalde dame te laten verdwijnen, die

het u erg lastig begon te maken en u, grof geschat, tot dusverre wel een tien-duizend pond sterling zal hebben afgezet.

Macload was ongetwijfeld een man met sterke zenuwen, maar hij kon zich nu onmogelijk beheersen. Hij kwam bevend uit zijn stoel omhoog, maar liet er zich weer op neervallen en stotterde hees:

— Hoe weet jij... ik bedoel... wat heeft dat te betekenen? Ben je gek man?

— Kom, graaf Macload, doe niet zo onnozel. Kom er liever rond voor uit, dat is misschien nog het verstandigste. Ik zal proberen uw toestand zo scherp mogelijk af te tekenen dan zult u zelf wel inzien wat u te doen staat. Gisteren hebt u Lange Joop pas zijn opdracht gegeven. U weet heel goed, wie hij is, hij echter kent zijn opdrachtgever niet, tegenstelling tot Ahasverus, die door een kleine list zijn gezicht te zien kreeg. O, juich maar niet te vroeg. Ik zie aan uw gezicht, dat mijn mededeling een grote opluchting voor u is, maar nogmaals, wees niet blij met een dode mus. Want Lange Joop weet het alleen nog niet. Het is een kwestie van uren, misschien van minuten, dat hij het zal ontdekken. U moet namelijk weten, dat zijn aanslag op de knappe Iona is mislukt en omdat zij drommels goed weet, uit welke hoek de wind waait, zou zij uit wraak de dankbare Joop, die zij de aanslag vergeven heeft, wel eens uw naam en adres kunnen noemen. U hebt dus, om te beginnen, al twee grote vijanden, en in hun handen is uw leven geen cent waard. Bovendien is er nog Ahasverus, die u ook niet bepaald vriendschappelijk gezind is.

Het bleef enige tijd stil en al die tijd staarde Macload, bleek als een dode, recht voor zich uit.

— Ja, ik begrijp uw toestand, vervolgde de bezoeker, zachter nu. U kent waarschijnlijk wel Duits? Laat ik dan iets van Goethe citeren:

Dass ist der Fluch der bösen Tat
dass sie fortwäherend Böses muss
[erzeugen.

Wie eenmaal de voet heeft gezet op

het hellende pad van de misdaad, die is doorgaans reddeloos verloren. De ene schakel grijpt onherroepelijk in de andere en de zware ketting sleurt u omhoog. Ontkent u wat ik zoëven zei?

Inplaats van te antwoorden, keek Macload zijn bezoeker met een verwilderde blik aan en bracht er met moeite uit:

— Nogmaals, wie ben je?

— Ik ben Ahasverus ... en ik ben John Raffles, antwoordde de heer met het spierwitte haar zacht, met zelfs iets van medelijden in zijn stem. Men noemt mij wel eens de Wreker en ik beschouw dat als een ere naam. Voor wij verder gaan, graaf Macload, wil ik u wel zeggen, dat iedere poging van u, om het nog erger te maken en nu de politie te gaan waarschuwen, of alarm te maken, bij voorbaat op een mislukking zou uitlopen. Uw huisknecht is op het ogenblik de enige bediende in huis, want de butler heeft vrijaf. Terwijl de man naar boven liep, om mijn bezoek aan te kondigen, heb ik een helper binnen gelaten en samen hebben wij de man onschadelijk gemaakt. Wees gerust, u zoudt mij onrecht aandoen, als u zou geloven, dat ik een brave, onschuldige man ook maar een haar op zijn hoofd zal krenken.

En ik verzeker u dat dit onaangename avontuurtje hem geen windeieren zal leggen. Uw telefoonleiding is verbroken, u bent ongewapend en ik ben het echter niet en ik spreek in ernst, dat u niet zonder mijn toestemming deze kamer zal verlaten. Bovendien, mijn helper houdt op dit ogenblik in de gang de wacht, en ik moet u zeggen, dat hij nogal driftig is, en zijn vuist heeft iets van een voorhamer.

— Ik zal niet proberen te vluchten, ik luister naar u en ik beken alles, alles, zei Macload, verpletterd.

Raffles keek even op die gebogen gestalte neer met een mengeling van minachting en medelijden en zijn stem had niet meer die hardheid van zoëven, toen hij zei:

— Graaf Macload, niemand zal uw afschuwelijke daad kunnen verontschuldigen, maar begrijpen zullen velen het.

Ik heb brieven gelezen, die de vrouw u had ontfutseld en ik heb ze nu in mijn bezit.

— Dan ben ik verloren! kreunde Macload zonder op te zien.

— Misschien. Ik ben juist hier gekomen, om te trachten een regeling met u te treffen. U bent lid van het Hogerhuis, graaf Macload en men noemt uw naam al in verband met het nieuwe kabinet. Verder maakt u deel uit van de raad van beheer van enige grote banken, u bent gedelegeerd commissaris van een van onze grootste kunstinstellingen en directeur van een industriële onderneming, die een omzet heeft van miljoenen. En dat alles was nog niet voldoende, want u hebt uw positie als Hogerhuislid misbruikt om mensen te beschermen, die het niet verdienen en zaken gedaan, die het daglicht niet kunnen verdragen. Als bankbeheerder hebt u dingen gedaan, die u voor de rechter zouden kunnen brengen, maar het allerergste is, dat u uw eigen land opgelicht hebt door gefingeerde leveranties en een geheel warnet van bedriegerijen. Van alles zijn in die papieren de bewijzen te vinden. Om u staande te houden, bent u over lijken gegaan. Die vrouw was ongetwijfeld een serpent, maar u hadt toch wel andere middelen kunnen vinden. Is alles waar wat ik zeg?

— Er valt niets te ontkennen. U hebt immers de papieren, zei Macload bitter. En nu komt u ze mij verkopen?

— In zekere zin! antwoordde Raffles langzaam. Maar met geld ben ik niet tevreden, mylord. Luister dus goed naar wat ik van u eis. U bent een van die gevaarlijke mensen, die ons vaderland aanvreten, zoals de rupsen met de gave vruchten doen. U moet nu ontslag nemen als Hogerhuislid en het spreekt vanzelf, dat u geen benoeming in het nieuwe kabinet zult aangaan. U zult aftreden als bankdirecteur en u zult binnen een maand, u ziet, dat ik u ruimschoots de tijd geef, ons land hebben verlaten en ik verban u voor een tijd van tien jaren. Denk niet, dat dit grootspraak is, want ik zeg nooit iets, dat ik niet kan verant-

woorden. Ik ben heel machtig, graaf Macload. Volgt u mijn bevel niet op, dan zal u daar vroeg of laat spijt van krijgen. Tenslotte betaalt u me voor de brieven tienduizend pond of liever voor mijn stilzwijgen, want de brieven houd ik onder mijn berusting.

— En wie waarborgt mij, dat u er verder geen gebruik van zal maken?

Raffles keek uit de hoogte op hem neer en antwoordde koeltjes:

— Mijn woord als gentleman is waarborg genoeg, mylord. Gedraag u behoorlijk, dan beloof ik, dat u over twee jaren de brieven terugkrijgt. Misschien bent u wel in uw binnenste verwonderd over de toegeeflijkheid, waarmee ik u behandel, inplaats van u regelrecht aan de Justitie over te leveren. Ik doe dat, omdat ik begrijp, dat u vreselijke weken, misschien wel maanden, hebt doorgebracht in de greep van die vampier, en omdat de tot dusver aangerichte schade gelukkig nog niet onherstelbaar is.

— Maar u breekt mijn loopbaan, u vernietigt mijn toekomst, riep Macload wanhopig.

— U hebt wel twee mensenlevens willen vernietigen en de toekomst van duizenden willen breken, antwoordde Raffles streng. U bent heel rijk en kunt in het buitenland een werkkring zoeken, als u dat wilt. Wat het geld betreft, dat u mij moet geven, ik zal het niet zelf gebruiken. Het zal nuttig besteed worden, heel wat nuttiger, dan u het doorgaans gedaan hebt, mylord. En maak u nu voort, want ik heb weinig tijd. Schrijf een check uit en schrijf de brieven, die ik u heb gevraagd.

— En die vrouw, die blijft ongestraft? riep Macload woest.

— Stel u gerust, antwoordde Raffles glimlachend, die is al gestraft in het dierbaarste wat zij kent, haar geld en haar juwelen. Bovendien heb ik beslag kunnen leggen op bijna al haar werk-kapitaal, dat wil zeggen, de bekende brieven. Bovendien zal zij vanavond in Brazilië zitten.

Raffles had op zijn horloge gekeken en glimlachte opnieuw.

Macload keek hem wantrouwend aan en zei:

— Waarom neemt u mij in de maling?

— Het is werkelijk, zoals ik zeg. Ik heb haar vanmiddag, toen zij uitging om te lunchen met een van de snelste wagens laten ontvoeren en aan boord van mijn vliegtuig laten brengen. Het is geen gewoon toestel, mylord, het kan een snelheid van achthonderd kilometer per uur, desnoods dagenlang volhouden.

Met iets van vrees en ontzag in zijn blik keek Macload de grote avonturier aan en toen zei hij stamelend:

— Maar... waarom juist naar Brazilië?

— Daar had ik een goede reden voor. Ik vond tussen de papieren, die ik uit haar bureau haalde, enige aanwijzingen dat de politie van dat land nog een appeltje met haar te schillen had. Maar dit om een misdrijf waarvoor geen Europees land haar kan uitleveren. Maar wat een regering niet kan doen, dat kan de vrijgevochten Raffles, die zich van wetten of voorschriften niets aantrekt. Ik had de politie van Rio de Janeiro van tevoren gewaarschuwd en die hoefde niets anders te doen dan de welkome buit in ontvangst te nemen, op de plek, die ik had aangewezen.

— Maar, als dat zo is, dan kan zij Lange Joop ook niet hebben gewaarschuwd, riep Macload hoopvol.

— Daar zou ik maar niet al te vast oprekenen, zei Raffles ernstig. Zij heeft daar tijd genoeg voor gehad. En daarom is het voor u goed dat ge u snel uit de voeten maakt. Met of zonder brieven, die kerel zou het u nog heel lastig kunnen maken.

— Als hij geen bewijzen heeft, kan ik hem laten arresteren, riep Macload uit.

Raffles keek hem hoofdschuddend aan en zei:

— Ik geloof, dat u de situatie nog niet goed begrijpt, graaf Macload. Het ware beter voor u als u mijn raad opvolgt en morgen Londen al zoudt verlaten. Ik wil u een week tijd geven om uw zaken te regelen, maar ik geef u

de raad, vertoon u niet al te veel in bepaalde wijken en wees voorzichtig.

— U wilt toch niet zeggen, dat die ellendeling het op mijn leven voorzien heeft? schreeuwde Macload.

Een soort glimlach vloog over het gezicht van Raffles, toen hij langzaam zei:

— En dat vraagt u, een man van de wereld, die geen weerstand hebt kunnen bieden aan die vrouw? Lange Joop is haar slaaf, haar lijfseigene. Zij kan op het ogenblik met hem doen wat zij wil. Hij begon met mij te verraden, vijf minuten nadat zij hem met haar blik had betoverd, tien minuten nadat ik hem de vrijheid had weergegeven en niemand kan zeggen, waar hij zal eindigen. Het is niet alleen de dankbaarheid jegens haar, omdat zij hem liet gaan, nadat zijn aanslag op haar mislukt was...

— Dat vroeg ik u nog niet: Waarom mislukte die aanslag en hoe weet u het?

— Omdat ik die nacht juist voor mijn eigen zaken in haar huis moest zijn, antwoordde Raffles kalm. Ik belette hem, haar dood te slaan met een zware knuppel en zij vergaf hem, zij keek hem aan met haar aantrekkelijke ogen en de man was weg. Zij beschouwde hem een dag tevoren als lucht, maar zij wilde wraak nemen, zij glimlachte tegen hem en op hetzelfde ogenblik was hij haar werktuig. Nogmaals, graaf, pas op, want een slaaf van Hona Etchevary is tot alles in staat. Nu die cheques en die brieven.

* * *

Graaf Percy Macload gehoorzaamde Raffles in alles en de volgende dag kon Raffles niet alleen de cheques laten innen, maar hij las ook in de Times, dat Macload ontslag had genomen.

Maar op een punt volgde hij de wenk van Raffles niet op en dat kostte hem het leven.

Men vond hem vijf dagen later 's avonds op de hoek van een straat in Soho, met een dolkmes tot aan het heft tussen de schouderbladen.

Dat mes leidde al snel tot de ontdekking van de moordenaar. Het was Lange Joop.

Een week later stond een soort menselijk wrak terecht, hullend als een klein kind en schreeuwend om Ilona, haar beschuldigend en dan weer woorden van onzinnige liefde mompelend, een waanzinnig man, die nauwelijks meer een mens was.

Hij zat met hangende onderlip voor zich uit te staren en scheen het zelf niet eens te horen, niet eens te zien, hoe de rechter plechtig opstond, zijn

hoofd bedekte met de zwarte baret en zijn doodvonnis uitsprak.

Ook hoorde hij niet hoe, terwijl men hem wegleidde, boven op de publieke tribune een nog jonge vrouw snikte, alsof haar hart zou breken.

Dat was de kleine Pola Titunescu, die als een kind de rechtszaal binnen was gegaan en er uitkwam als een gerijpte vrouw, gerijpt door wraak, die nog maar één verlangen had: zich te wreken op de vampier, die haar de man had ontstolen, die zij had lief gehad en die hem de dood in had gejaagd.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

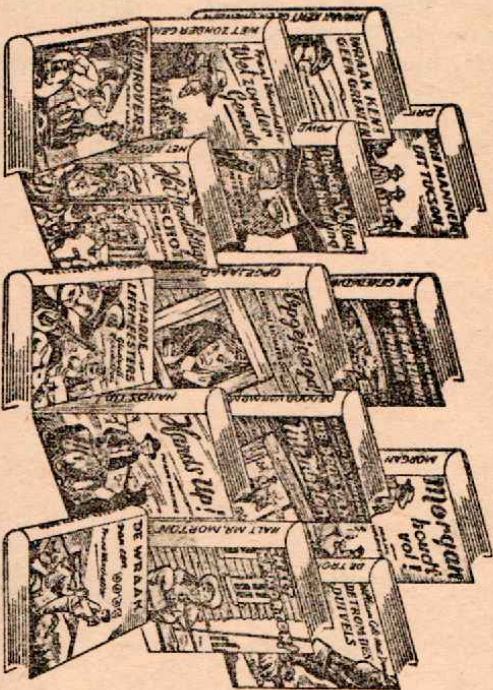
De martelkelder

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betaalbaar f 5,- of meer met f 5,- per maand

1. Trelneovers, door Frank Warner
2. Het Noedlotige schot door Arthur Nielsen
3. Harde Leermeeesters door Gladwell Richardson
4. Hands Up door Frank Warner
5. De wraak van een Bode } beide door Frank Warner
6. Wet zonder Genade } Frank Warner
7. Powder Valley in opschudding door Peter Bidd
8. Opgehangd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Morton } beide door William
10. Wraak, Mr. Morton } Calh MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Nielsen
13. De geheimzinnige zwerfver door William Calh MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Duitvels door William Calh MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zond nog haden nevensstaande bon in.

BON

Ondergetekende verzooekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ * te haden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

ADRES: _____

LEIDSEGRACHT 108 - ADAM-C
Postrekening 60092 - Gem. Gld N 2266
Telefoon 67007